

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Έν ταῖς ἐπαρχίαις > 60
Έν τῇ ξένη, ἕτραγ. χρ. 15
Έξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προλαμβάνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερομένη τὴν ὄφρα γίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

*Ο κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητικῶς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ὁδὸν παύσαιμι τὰς Λάρτεας τὰς Μούσας σφραγισμένης, ἤδησαν συντομίαν. Βόρ. Ἰερ. Μαιν. στ. 673-5

ΔΩΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Βοσποριδὸς ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου Ἑβδόμου αὐτῆς ἔτους ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΩΣ ΔΩΡΟΝ

εἰς πάντας τοὺς συνδρομητὰς τοὺς ἔχοντας ἐν τάξει τοὺς πρὸς αὐτὴν λογαριασμοὺς τῶν ΕΞΟΧΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ἔργον οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων, πρῶτον διαπρεποῦς μυθιστοριογραφικὸν καλὰ μιν, ὅπως προσεχῶς ἐκδίδει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, εἴτε εἰς ὀλόκληρον τεῦχος, εἴτε κατὰ φυλλάδια. Ἄφ' ἐτέρου τὸ ἔργο, θὰ πωλῆται καὶ ἐκτὸς τῶν συνδρομητῶν τῆς «Βοσποριδὸς» εἰς πάντας τοὺς βουλομένους.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ συνδρομητικῷ τῆς «Βοσποριδὸς», οἱ ὀφειλόντες ἄχρις ὥρας τὰς συνδρομὰς αὐτῶν, ὅπως σπεύσωσι νὰ διακανονίσωσι τοὺς πρὸς αὐτὴν λογαριασμοὺς τῶν, ὅπως ἔχωσι δικαιοῦματα ἐπὶ τοῦ ἄνωθι ἀναγραφομένου δώρου. Ἄλλως τε λήγοντος προσεχῶς τοῦ ἔκτου αὐτῆς ἔτους, ἀνάγκη ἀπόλυτος ὅπως πάντες οἱ ἐκφραμεῖς πρὸς αὐτὴν λ)σμοὶ διακανονισθῶσι.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

(Συτήχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

«Αἱ σχολικαὶ ἐργασίαι δὲν θὰ ἐπαναληθῶσι πρὸ τῆς ἑταρῆς ἐσπερινῆς ὥρας, κατόπιν ἐλαφροῦ διαιτοῦ, ὅτε ἀκριβῶς ὀλόκληρον ἀπόγευμα διελθόν ἐν πνευματικῇ ἐλευθερίᾳ καὶ τερπνῇ ἀσχολίᾳ διέθετε πρὸς πρῶτον ἐργασίαν τὸ πνεῦμα τῶν

μαθητῶν. Τότε ἡ λύσις ἐνὸς μαθηματικοῦ προβλήματος, ἡ σύνταξις μιᾶς γλωσσικῆς συνθέσεως ἢ ἐνὸς θέματος ξένης γλώσσης, μιὰ μετάφρασις, μιὰ περιλήψις ἱστορίας ἢ γεωγραφίας, ἢ ἔλλου μαθήματος, ἀποτελοῦσα ἡμᾶς ἀκαχεραλίαισιν, —ἔνευ τοῦ βιβλίου ἰννοεῖται, — ὅμι μόνον τῆς αὐθημερῆν διδασχθείσης ὕλης, ἀλλὰ καὶ τῶν στοιχείων καὶ βάσεων τῆς ἐπιστήμης, πρὸς ἣν ἀντιστοιχεῖ, διδάσκει τὰς κορασίδιας ἐν τοῖς στενωπταῖς χρονικοῖς ὅροις, πολλὰ πλεονα ἢ μακρά, ἀχαρῆ καὶ ἐκνευριστικῆ ἐνασχόλησις πολυῶρου διδασκαλίας καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα.

»Πρὶ τὴν ἑβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὁ ἐσπερινὸς καλλωπισμὸς καὶ κατόπιν τὸ δεῖπνον.

»Μετ' αὐτὸ βεβαίως αἱ μαθήτρια δὲν θὰ κατακλιθῶσι τὴν ὄν ὄραν.

»Ἄπ' ἐναντίας ἐννοῶ νὰ ταῖς δοθῇ ἡ ἀπολαυστικὴ συνθέσις τῶν γλυκυτάτων καὶ γονίμων ὠρῶν τῆς ἀσπέρης ἐν τῇ ἐστίᾳ, αἵτινες ἐντιστοιχοῦσι πρὸς πολλὰς τῶν ἐπιτυχστάτων τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου στιγμῶν.

»Δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι τὰ σχολεῖα μας δὲν ἔχουσι ἰδιαιτέρας αἰθούσας διὰ τῆς οἰκογενειακῆς ταύτας ἐσπερινῆς διαχύσεως τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ τὰς συναγλᾶζουσι δίκην προβάτων ἢ ὄρνιθων ἐντὸς ψυχρᾶς καὶ ἀνδύου τετραδὸς τοῦ χωρὸν γυμνῶν παντὸς καλλωπισμοῦ καὶ πάσης χάριτος;

»Τοιαῦται αἰθούσαι, οἷας ἔχουσι τὰ σχολεῖά μας, εἰς οὐδὲν χρησιμεύουσιν, ἀλλ' ἔδει νὰ προκοσμηθῶσι διὰ θερμάνσεως καὶ καλλωπισμοῦ. Φρονῶ οὖν τὰ τε ἄρρενα καὶ τὰ θήλια τέκνα ἡμῶν ἐν τοῖς σχολείοις εἶδει νὰ διέρχωνται τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῶν ὡς ἄνθρωποι ἐπιμελελιμένοι ἐνατρο-

πῆς καὶ μέτοχοι τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπροπέλειας ντὸς φιλοκάλου δώματος, πρὸς τοῦτο ὠρισμένοι ἐν εἰδῇ αἰθούσης (salon) ἢ λέσχης (club). Εἰς τὰ παρθηκωγεῖα μάλιστα ἡ αἰθούσα αὐτὴ δύναται νὰ διακοσμηθῇ ὅσον ἐνδέχεται ὑπὸ τῆς καλαισθησίας καὶ τῶν καλλιτέχνων χειρῶν μαθητῶν καὶ διδασκάλων.

»Ἐν τῇ κομψῇ καὶ εὐαρέστῳ οἰκογενειακῇ ταύτῃ αἰθούσῃ—πεποικισμένη ἀνεκμιθῶδως καὶ διὰ βιβλιοθήκης καὶ ἀναγνωστοῦ, —θὰ ἐπιθῶν μιν ὅπως, ἀπαξ μὲν τῆς ἐβδομάδος διδῶνται διαλέξεις περὶ πρακτικῶν ἢ καλλιτεχνικῶν ζητημάτων, ἢ περὶ τῆς παντοίας παγκοσμίου κινήσεως, ἀπαξ δὲ πάλιν φιλολογικαὶ ἐσπερινῆς ἀφιερῶμεναι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὄρατοι προῖοντο: τῆς συγχρόνου φιλολογίας, ἢ τῆς κλασσικῆς τεκτονίας, εἰσὶτε διὰ εἰς σκηνικᾶς παραστάσεως ὄρατοι δράματος κλασσικοῦ ἢ οἰκογενειακοῦ.

»Αἱ ἄλλαι τῆς ἐβδομάδος ἐσπερίαι θὰ περὶ ἄλλωντα εἰς ἐλευθέρας οἰκογενειακῆς συζητικῆς, ἐν μόνῃ ἀναγνώσει, ἢ εἰς μουσικῆς ἐκτελέσεως κατὰ βούλησιν ἐκάστης τῶν μαθητῶν, δηλ. ἀκριβῶς ὡς ἐν τῷ οἴκῳ.

»Περὶ τὴν δεκάτην ἡ κατάκλισις.

»Ἰδοῦ, φιλότατη ἀνεψιᾶ, πῶς κατ' ἐμὴν ἐπιθυμίαν, καὶ ἐν ὀποίῳ περιβάλλοντι θὰ διετιθέτο ἡ σχολικὴ ἡμέρα τῆς Φραγκίσκης τῆς Β', ἐν ἣ τὴ τὴσπερὶστολῇ τῶν ὠρῶν τῆς ἀραιφνοῦς καὶ αὐτηγῆς σχολικῆς διδασκαλίας, μακρὰν τοῦ νὰ περιόρισθ, ἐπεκτείνει τὸν ἀπείρον ἐπ' ἀπείρον τὴν μάθησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν μαθητῶν.

»Μὴ νομίσης οὐχ ἤττον ὅτι τὴν τοιαύτην σχολικὴν μεταρρυθμίσιν θεωρῶ ὡς τὴν ἰδεώδη τῆς σχολῆς τύπον. Ἄλλὰ διετύπωσα μόνον σχέδιον δυνάμενον νὰ τροποποιηθῇ κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀνάγκας καὶ τὰ σωτήρια τῆς ἐν τῇ πράξει πείρας μαθήματα.

»Τὸ ἰδεώδες σχολεῖον, φιλότατη ἀνεψιᾶ, ἐπαγγελλόμενον νὰ μορφώσῃ τὴν κόρην διὰ τὸν οἰκογενειακὸν βίον, εἴν' ἐκεῖνον, ὅπως ὀνομάζεται οἰκογενειακὴν διαχρῶσιν, ἣν δύναται νὰ λάβῃ, ἔχουσα ὅμως πάντοτε καὶ ἀπαραιτήτως τὸν ὅπως δῆποτε κοινωσιακὸν χαρακτήρα, ἀδύνατον ν' ἀποτελῇ οἰκογένειαν, διὰ τοῦτο Φραγκίσκη μου, ἡ ἀρίστη ἀ-

νατροπῆ εἶναι ἡ διδομένη ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ὑπὸ τῆς φιλοστοργίου Μητρὸς.

»Τοῦτο θεωρῶ κάλλιστον, καὶ τοῦτο νομίζω ὅτι εἶναι τὸ σῶστημα τῆς ἀνατροφῆς, ὅπως καὶ σὺ θὰ προτιμήσῃ, Φραγκίσκη.

Ἀλήγοτος: ἐναῦθα τοῦ ὅπ' ὄβην κεφαλαίου τοῦ κ. Μαρσὶλ Πρεβῶ, κλειόμεν τὸ παρὸν ἐφθῆριον, ἐπιφυλασσόμεναι ὅπως ἐν τῷ προσεχῇ φύλλῳ ἐπισυνάψωμεν ἀτομικὰς τιμὰς ἡμῶν ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων σκέψεις.

Κορνηλία Πρεβεζιώτου

Ο ΜΟΝΑΧΟΓΙΟΣ

Μέσ' ἔστω χωρὶν εἶν' ἕνα σπῆτι κάταστρον καὶ κλειδωμένο τόσα χρόνια μένει λάμπουν ἀπ' ἔξω μάρμαρα πολύτιμα, καθ' ἕνα μὲν εἰκόνα σκαλιωμένη.

Λέ, —παραμύθια! — πῶς στὰ βάθνη του κρύβονται πλωπῆ, ὀθσαυροὶ μεγάλοι ἔσθην θύγα του ποτὲς τὴν σιδερόκλεισθη δὲν τόλμησε κανεὶς χεῖρι νὰ βάλῃ.

Γιατὶ Νεράιδα κάθητα πάντ' ἀγρυπνῶν καὶ μαρμαρώνεις μέσ' ἔστὰ μάτια ἄν σὲ τ' ἀκούει ὁ γυιὸς τῆς χήρας, ὁ μονάκριβος, παιδί, πῶχει μαλλιά ξανθὰ, μετὰξί, [κυττάξῃ.

καὶ πάει μία αὐγὴ κρυφὰ ἀπ' τὴ μάνα του ἀνοίγει, ξεκλειδώνει τὰστρο σπῆτι, καὶ βλέπει τὴν Νεράιδα, κόρην ἀνέγγιχτη, μ' ἀχνὴ μορφή σὰν φῶς τὰσποσπερίτη.

Κι' ἀντὶ νὰ μαρμαρώσῃ, πῆρε πειότερη ζωὴ καὶ εὐμορφιά ἐκεῖ μπροστὰ τῆς. κοκκίνωτ' ἡ Νεράιδα, κόρην γεννηκε: λιγύσθηκεν ἡ πέτρινη καρδιά τῆς.

Τώρα μαζί του πῆρ' ὁ γυιὸς τὴ μάνα του ἔστω σπῆτι του νὰ ξασποτῆσῃ καὶ νὰ γύρῃ, καὶ χαίρεται ἡ καρδιά τῆς, πολυλάθητη, ποῦ βλέπει τὸ παιδί τῆς νοικοκύρη.

Κ. Ι. Φραγγίγγος.

Ἐν Χάλκη, Ὀκτώβριος 1904.

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ
ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

(Συνέχεια)

‘Ο Γκούδο έχωρησε πρὸς τὴν κλίνην, ἐφ’ ἧς ἡ νέα κόρη ἔτριμεν ἐξ αἰσχύνης καὶ φόβου, εἰ καὶ τὸ μείδιμα τοῦ νέου δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων ἄτινα ἐμπνέουν φόβον, οὔτε ἡ ὄψις του, ἔπαγε! ‘Αλλ’ ἡ ταραχὴ τῆς τοιαύτης ἦτο, ὥστε δὲν ἔβλεπε, δὲν ἀντελαμβάνετο τίποτε· τόσο ἦτο παραλογισμένη.

— Δεσποινίς, εἶπε μετὰ γλυκύτητος λαμβάνων τὴν ὑγρὰν ἐκ τῶν δεκρῶν χεῖρα τῆς καὶ ἀποκαλύπτων τὸ ὡς τῆς θεᾶς ‘Ηῤης ἀνθρὸν πρόσωπόν τῆς μὲ ὄλην τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς ταραχῆς τῆς, δεσποινίς, ἐπιθιμῶ νὰ μᾶς ἀκούσετε. ‘Εκπλήττεσθε ὅτι δὲν μᾶς εἶδατε ποτέ, εκπλήττεσθε πῶς ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς εὗρεθητε ἐδῶ. ‘Εδῶ; πού ἐδῶ; δὲν γνωρίζετε. ‘Ἐχετε δικαίον. Εὐρίσκεσθε εἰς τὸ χάρι τοῦ μαστρο-Γιώτη, καὶ μεταξὺ δεσποινίδων, αἵτινες σὰς ἀγαπῶσιν. ‘Αλλὰ δὲν μᾶς γνωρίζετε; οὔτε ἡμεῖς οὐ; γνωρίζομεν· εἰμεθα ἀπὸ Α... ἐκδραμόντες χάριν ἀναφυχῆς ἕως ἐδῶ. ‘Ὅταν σὰς συννητήσαμεν... ‘Αλλὰ πρῶτον ἡ παρουσίας καὶ εἶτα αἱ ἐξηγήσεις. Ποῖα εἶσθε; πῶς ὀνομάζεσθε;

— ‘Ὀνομάζομαι Λούλα, ἐπεκρίθη μὲ τρίμουσαν φωνήν, καὶ ἀνακαθήσασα μικρὸν ἀφῆκεν ἐν χάριεν καὶ δειλὸν μειδίαμα ν’ ἀνθήτη ἐπὶ τῶν γλυκυτάτων χειλέων τῆς.

— Λούλα; εἶπεν ὁ Γκούδο, τόσο μόνον;
— Λούλα, ἐπανάλαθεν ἡ νεάνις, εἰμαι ἡ θυγάτηρ τοῦ πλουσίου γκιουκτῆμονος Παναγῆ Μητάκου.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς νέα δάκρυα, ὡς ἀδύνατον ἐστάλαξαν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Κλαίετε; εἶπε μειδιῶν ὁ νέος, ἀλλὰ διατί; Οὐδὲν δυστύχημα σὰς συνέβη· οἱ γονεῖς σὰς σὰς βεβαίω, κοιμῶνται ἀνέδει εἰς τὴν κλίνην τανμὴ ὑποθέτοντες ὅτι εἶσθε ἐδῶ. ‘Ἐρωτᾶτε ἤδη πῶς εὗρήθητε ἐδῶ; ὅθ’ σὰς τὸ ἐπῶ μὴ τρομάξετε. ‘Αλλὰ πρῶτον εἰπῆτέ μοι· ἔτυχε ν’ ἀκούσῃτε τι περὶ τοῦ στοιχείου τοῦ Κάστρου;

— Θεέ μου! καί, κύριε, καὶ ἐτρόμαξα πολὺ, πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ κόρη· καὶ ἤτεινε τὸν νέον ἀπορούσα.

‘Ο Γκούδο εἰσήγαγε πρὸς στιγμὴν περιβάλλον τὴν ὥρσαν Νεράϊδα μὲ βλέμμα ἠδίστης τρυφερότητος, διότι γλυκὺ ρόδιον χρῶμα, τὸ χρῶμα τῆς; νοπῆς ἐγλαντίνης ἢ τοῦ ροδοτέλου εἶχε βάψῃ τὸ ὄχρον πρόσωπόν τῆς, καθ’ ὅσον ἡ φωνὴ του τῆ ἐλάλει μετὰ γλυκύτητος καταπειτικῆς, καὶ ἡ φωνὴ του τῆς ἐθέρμαινε τὸ παγωμένον αἷμα.

Μετὰ τινὰς στιγμᾶς.
— Δεσποινίς, τῆ εἶπε γελῶν, ἤξευρετε ἂν ὑπόκεισθε εἰς ὑπνοβασίαις;

‘Η ἐρώτησις αὕτη κατετάραξε τὴν νεαρὰν Νεράϊδαν, ἥτις ἠρθίρασε μέχρις ὠτων, ὡς μήκων τοῦ ἄγρου.

— ‘Ὅταν ἦκην οἰκότροφος εἰς τὸ Ζάπτειον, κύριε, ἀπεκρίθη, διότι ἔκαμα τὰς σπουδὰς μου εἰς Κων/πολιν, εἶχον προσβληθῆ ὑπὸ ἐξανθηματικῆς ἀσθενείας τόσο βαρεῖας, ὥστε ἡ ἀνάφρωσις μου ὑπῆρξε πολὺ δύσκολος. ‘Η μεγίστη ἐξασθένσις τοῦ νευρικοῦ συστήματός μου μ’ ἔκαμε πράγματι νὰ ὑποκύψω εἰς νυκτερινὰς ὑπνοβασίαις. ‘Ὅταν ἔδυναμωσα ἐθεραπεύθη.

— Οὐχὶ ἐξ ὀλοκλήρου, προσέθηκε ὁ Γκούδο μειδιῶν.

— Μόνον ὅταν ἰσχυρὰ τις συγκίνησις μὲ κλονίσῃ... ἀλλὰ διατί μ’ ἐρωτᾶτε, κύριε; Μήπως...

— Πράγματι· ἐμαντεύσατε ἀκριβῶς, καὶ ἐδώσατε τὴν ἐξηγήσιν τοῦ προβλήματος τοῦ πῶς εὗρήθητε ἐδῶ. ‘Ἰσως ὁ τρόμος τοῦ Στοιχειωμένου Κάστρου σὰς ἔκαμε νὰ ἐγκαταλείψητε τὴν κλίνην σὰς· εὐτυχῶς αἱ δεσποινίδες αὐταὶ εὗρήθησαν ἐπὶ τῆς ἐδοῦ σὰς· καὶ οὕτω τὰ πάντα ἐληξάν αἰσιῶς. ‘Αναπαύθητε μετὰ τῶν δεσποινίδων, αἵτινες σὰς περιέθαλψαν ὡς ἀδελφὴν, καὶ τὸ πρῶτ’ σὰς ὑποσχόμεθα νὰ σὰς ὀδηγήσωμεν πλησίον τῶν γονέων σὰς.

— ‘Πῶν λοιπὸν ὑπνοβασίαις!.. ἐπέλλισεν ἡ θελκτικὴ Λούλα στρέφουσα πρὸς ἡμᾶς τοὺς φωτεινοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

— Ναι, ἀγαπητή μου, ἀπεκρίθη· τώρα ἐνοήσατε;

— Σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ

κόρη θλίβουσα τὰς χεῖρας μᾶς, σὰς εὐχαριστῶ. ‘Ο Γκούδο καλονυκτίας ἡμᾶς ἐξῆλθε τονθορίζων στροφὴν τινα τοῦ μελοδράματος «Sonambula», καὶ ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦν προεχωρημένη, ἔωρριζε πρὸς ἀνατολάς, — ἐπαύθη ὡς ἴσως εἰς τὰς στενὰς κλίνας προσπαθοῦσαι νὰ γευθῶμεν ὀλίγων ὥρων ὕπνου, μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἔχουσι ἐν ταυτῷ καὶ τὴν φροντίδα νὰ ἐπαγυρῶνται ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ὑπνοβασίαις.

‘Ἐπὶ πολὺ ἐπάλασσα ὑπὸ τὸ κράτος ἡμειγρογύφσεως κοιωθῶν, ἀλλ’ εἶτα, τῆς ἀνάγκης ὑπερσυστάσης, ὁ ὕπνος μὲ κατέλαθε κυριαρχικῶς.

* *

Εἰ καὶ πολλαὶ ἦσαν αἱ συγκινήσεις μᾶς, εὐκλως ὄλα εὗρομεν τὸν ὕπνον, τὴν δ’ ἐπομένην ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμούς ὑπὸ τὰ ἐκκατωτικά φέσματα τῶν πτηγῶν, ἐξεπλάγην ἰδοῦσα ὅτι ὁ ἡλιος πρὸ πολλοῦ εἶχεν ὑψωθῆ εἰς τὸν ὀρίζοντα. Αἱ συντροφεὶ μᾶς ἐκοιμῶντο ἀκόμη, τὸ δὲ πρῶτον βλέμμα μου ἀνήσυχον ἐστράφη πρὸς τὴν ἡρωίδα τῆς νυκτὸς, τὴν ὥραϊκν Νεράϊδα τοῦ Κάστρου, ἥτις ἐκοιμᾶτο βαθύτατα, μειδιῶσα, ἴς οἶδεν εἰς ὀποῖαν ὕπνοισαν;

‘Ἐπὸ τὰ πράγματα ἤκουον βήματα καὶ συνεχόμενας φωνὰς καὶ γέλωτας. Διέκρινα τὴν φωνὴν τοῦ Γκούδου, διὸ ἐνδυσθεῖσα ἔσπευτα ταχέως εἰς ἐντάρμοσιν τῶν κυρίων. Τοὺς εὗρον ὑπὸ τὰς γηρῆρας καστανῆς καπνίζοντες καὶ συζητούντες τὸ ἐπεισόδιον τῆς νυκτὸς· μεταξύ τῶν εὗρισκετο καὶ ὁ μαστρο-Γιώτης, ὃν κατήχουν πανταχόθεν μὲ γέλωτας καὶ ἀστεϊσμοὺς ἀλατιμένους δρμύτατα· ἐξηγοῦντες δὲ εἰς αὐτὸν τῆς ὑπνοβασίαις τὰ θαυμάσια, κατῴρωσαν νὰ πείσωσιν, ὅτι δὲν ἦτο βρυκόλαξ ἢ ἐξαπεδῶ ἢ καὶ Νεράϊδα τὸ σῶμα ὅπερ ἐκοιμίσασμεν εἰς τὸ Πανδοχεῖον διὰ νυκτὸς, ἀλλ’ ἀπλοῦστατα μία νέα κόρη, ἥτις ὑπέκειτο εἰς ὑπνοβασίαις. ‘Ἐπὶ τούτοις τῆ ἀνέπτυσον τὴν ὑπνοβαστικὴν πάθησιν καθ’ ὅλα ὁμοίαν τῷ ὑπνοισμοῦ, καθ’ ἣν δύναται τίς νὰ κατορθώσῃ ἀπίστευτα πράγματα, ἀδύνατα ἐν ὄρα ἐγγρηγόρευσι, κατορθώματα καταπλήσσοντα τὴν διάνοιν.

Τοιαῦτα μαγικὰ καὶ διαβολικὰ πράγματα, ἐξηγοῦντες εἰς αὐτὸν τὸν ἔπισαν ν’ ἀπιβάλλῃ ἐν μέρει τὸν δεισιδαιμόνα τρέμον του, καὶ τὴν ἀνάγκην φιλοτιμῶν ποιούμενος ἀνέμενε νὰ ἴδῃ τὴν νεά-

νίδα ταύτην, τὴν Νεράϊδα, ἥτις ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐκράτηεν τὸ χωρίον εἰς συνεχῆ θεός καὶ συκλήσιν. ‘Ο Γκούδο φοβούμενος ταραχὴν τινα ὡς εἰ τῆς ἄρας ἀμαθείας καὶ δεισιδαιμονίας τῶν χωρικῶν, διέταξε νὰ μὴ κοινοποιηθῇ τὸ πρᾶγμα, πρὶν παραδοθῇ ἡ κόρη εἰς τοὺς γονεῖς τῆς. Τίς οἶδε, θὰ ἦσαν ἴσως ἱκανοὶ νὰ περικυλώσασιν τὸ Πανδοχεῖον καὶ μᾶς καύσασιν ζῶντας ὁμοῦ μὲ τὸν ἐξαπεδῶ, δι’ ἐλγόμεν μεθ’ ἡμῶν, διότι δὲν ἦτο πρᾶγμα εὐλοκατορθώτων νὰ πεισθῇ τὸ ἀρχέγονον ἐκεῖνο χωρίον.

Μόλις μὲ εἶδεν ὁ Γκούδο καὶ ἔσπευσε πρὸς ἐμέ. — Τί γίνεται ἡ Νεράϊδά μᾶς; ἠρώτησε μετὰ σπουδῆς· μήπως ἀπέδρασεν ἐκ νέου;

— ‘Ὅχι, κοιμᾶται, ἀπεκρίθη γελῶσα, ἀλλὰ ἐσκέφθητε ἔν τι; Πρέπει νὰ φροντίσωμεν περὶ ἐνδυσμάτων, διότι δὲν ἔχομεν ἄλλα ὅπως τῆ δαείσωμεν.

— ‘Ἐλήθη φροντίς, ὑπέλαθεν ὁ νέος μειδιῶν· λαίω πρῶτ’ ἐξάπεστέλα ἐνα ὑπερτήν τοῦ χαλίου ἔριππον κομίζοντα ἐπιστολήν εἰς τὸν κύριον Παναγῆν Μητάκου, ὅστις δὲν θ’ ἀργήσῃ νὰ φανῇ. Βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐμφανισθῇ ἐκ νέου μὲ τὸ τῆς νεράϊδος ἐνδύμα τῆς, ἂν καὶ τῆς πᾶει θαυμάσια!

(Ἐπειὰ συνέχεια)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΥΠΤΙΕΙΝΗ
τῆς Ἐφῆβου Κόρης.

... Μετὰ σέο, μάκαρη βρία, τίθηλον πάντα, καὶ λάμπει χαρίων ἔαρ· σίβει δὲ χαρὸς οὐτις εὐδαίμων
(Ἀθηναῖος Λεωνοσοφιστής.)

Ἀφιερῶται τῇ τρυφερᾷ καρδίᾳ τῆς Ἐυγενεστάτης
Κυρίας Πηνελόπης Σ. Γ. . .

(Συνέχεια ἀπὸ προηγούμεν. ἀριθ.)

α’ Ἐνδυμασία εἶνε ἐπιστήμη καὶ τέχνη, ἔξισ καὶ αἴσθημα· ἐγραφέ ποτε ὁ διάστροφος Balzac. Τὴν τέχνην ταύτην ἔχει ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἀναλάβει ὑπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν ὁ Συμβός, ἡ κατ’ ἐξοχὴν λατρευομένη αὕτη θεοῦς τοῦ αἰῶνος· βεβαίως δὲ θὰ ἐπισύρῃ τὸν χόλον τῶν

άντιπροσώπων του όραίου φύλου, εκείνος όστις θά είχε τό θάρρος, έστω και μακρόθεν, να καταπολεμήσει τās ιδιοτροπίας αυτού.—Είς τήν έποχήν τής ήθης, καθ' ήν τά όργανα, άτελώ; έτι άνευτυμένα, έχουσι πλήρη τών λειτουργιών άκραιότητα και τείνουσιν εις τελειοποίησιν, καθ' ήν τό σώμα άναπτύσσεται και άρχεται ούτως είπειν νέα ύπερξεις, εάν ή νεαρά κόρη είνε κεκλεισμένη έντό; ένδυμά των λίαν στενών διά τήν έλευθερίαν λειτουργείαν τής άναπνοής, κυκλοφορίας και πέψως, βλέπει τις έν τῷ άμα ότι έχι μόνον τό βόδιον και δροσερόν χρώμα τής άπόλλυται και μαραινεται, άλλ' ότι επάκολουθει κατάστασις γενικῆς εξασθενήσεως, ήν οι ιατροί υπό τό όνομα τής άναμιμίας χαρακτηρίζουσιν. Πόσαι κομψαί και ώραιαι κυρταί, δοῦλαι τών νεωτερισμών, σφίγγουσαι έχρι υπερβολής τό στήθος των, έχο σι γίνε ισχυρά, μελγχολικά, πολλάκις φθισικά και έχουσι προδιατεθῆ εις δυσχερεῖ; και όδυνήρους τοκετούς! Και όμως ή πεπλανημένη γυναικεία φιλαρέσκεια επιμένει δι' άλλάτων να βαζή τήν πρὸς τόν ολιθρον άγροσαν, ένῷ φρονει ότι θριαμβευτική άνέρχεται πρὸς τά δώματα τής Άφροδίτης, για ύποκλήψη παρ' αὐτῆς τὰ μυστήρια τής ωραιότητος, ως άλλος Προμηθεύς τό από τοῦ ούρανοῦ πῦρ. Η ένδομοασία τής νεάνιδος δέον να ή έπαρκῆς και εύρύχωρος, επιτρέπουσα πλήρη έλευθερίαν τών κινήσεων τοῦ σώματος. Αί ζώναι, οι γονατόδεσμοι, και ιδίως τῆ ύψηλά περιαιμία και αι στεναί χειρίδες δέον να άποφεύγουνται ως παρακωλύοντα τήν κυκλοφορίαν, και να άντικαθιστῶνται υπό χαμηλῶν και χαλαρῶς τόν λακμόν περιβαλλόντων. Ιδιαιτέρα προσοχή απαιτείται διά τήν εκλογήν των περινημιδών. Προτιμητέαι πάντοτε αι μακραί και λευκαί τοιαῦται άντι των καχρωσμένων διά χρωμάτων τής ανιλίνης, ατινα πλέον ή άπαξ έγίνοντο αιτια σοβαρῶν δυστυχημάτων. Τά ύποδήματα δέον να κατασκευάζονται εξ έριφίου δέρματος και να έφαρμόζωνται καλάως. Η χρῆσις ύψηλῶν υποπερνιών και ή κατάχρησις των έμβάδων περριμορφοί και καθιστῆ χονδροειδεῖς και τοῦ; ώρισίτερος πόδας.—Τό πελῶριον ύψος των υποπερνιών (τακουνιών) προσδίδει, άλλως τε, στάσιν βεβαιωμένην και βέβαιον έπισοφάλις, χαρακτηριστικῆ οὐχί πολύ άρ-

μόδια διά τήν μεγαλοπρεπή στάσιν και τό κομψοπρεπεῖ βάδισμα. Έν τῇ ένδομοασί τής σημερινῆς γυναικῆς ο στηθοδεσμοι κατέχει τήν πρώτην άναπόφευκτον θέσιν. Ο στήθος ούτος κλωδός, έν έδώρησε τῷ άνθρωπότητι ή Αικατερίνη των Μεδίκων, έχει φθάσει εις τόν κολοφῶνα τής τελειοποιήσεως του επί τής εποχῆς μας. Πολλάκις έχρι σημερον φωνή διαμαρτυρίας έρρήθη υπό των διασημοτέρων ιατρῶν και ύγειονόγων κατῆ τοῦ άπραικίτητου τούτου συντρόφου τοῦ γυναικείου στολισμοῦ, ήτις όμως ολίγον εύρε τήν άπήχησιν εις τόν ορίζοντα τοῦ όραίου φύλου.—Η γυνή θέλει, φαίνεται, να ύποφέρη, διά να ήναι ώραία.—Ο στηθοδεσμος, κωλύων τās έλευθεράς κινήσεις των εις τήν άναπνοήν χρησιμῶν μυῶν, συνεχῶ; πιέζων τό τρυφερόν και εύπλαστον τής εφῆβου κόρης σώμα, παραμορφοῦ αὐτό, επιφέρει διαταραχῆς τῶν οργάνων, πέψως, κυκλοφορίας και άναπνοῆς, καταστρέφει τήν χαρῆσαν των γραμμῶν άρμονίαν, καθιστῆ τό βάδισμα δικκεκομμένον, και άναθίβαζει τό αίμα επί τοῦ προσώπου.—Δέν θέλμεν να εισέλθωμεν εις λεπτομερείας περί των ολιθριῶν τοῦ στηθοδεσμοῦ άποτελεσμάτων επί τής εφῆβου κόρης: άρακούμεθα μόνον να κάμωμεν εκκλησιν επί τούτω εις τās τρυφεράς καρδιαν των μητέρων και των δεσποινίδων, και εις εκείνας μὲν επαναλαμβάνομεν μετά τής Mme Tylicka (Le corset et ses mofaits, Paris 1899) α' Αφήσατε τῆ παιδιῆ σας να άναπτυχθῶσιν έν πάσῃ έλευθερίῃ, μη κωλύετε τās κινήσεις των θυγατέρων σας: άνατρέφετε αὐτῆς τοῦ; υού; σας "υπό έποψιν ύγεινῆς, θηικῆς και γνώσειω, και θά Ιδητε ότι ή διαφορά των φυσικῶν και πνευματικῶν δυνάμεων θά εξαφανισθῆ μετῆ τής άναμιμίας, τής χλωρώσεως και πολλῶν άλλων συνήθων διαταραχῶν τής πρώτης ήθης, ήν ή μήτηρ ανώως βασανίζει διά να προσδώη χάριν εις τό βάδισμα άρμονίαν εις τās κινήσεις, και να έμπνεύση συνεχῆ και ολιθριαν φροντίδα, διά τήν ωραιότητα τοῦ αναστήματος και τήν συμκρότητῆ τής κοιλίας. Έάν, ει; τās πολεις, ο έλευθερος άνήρ και τό άπλετον φῶς ήλείπουσι, μη θελήσατε να προσθήσατε εις τās ήλλειψεις ταύτας, βαρυτέρας έτι, επιβαρύνουσαι τήν φύσιν, ήτις έλευθερίαν μόνον απαιτεῖ διά να επιτελέση τό έκρυτῆ; έργον » Είς αὐ-

τάς ψήθυρίζομεν εις τό οῦς μετῆ λύπης μαζί με ένα εύρύθ ύγειονόγον, ότι αή πρόωρος χρῆσις τοῦ στηθοδεσμοῦ καταστρέφει τό σώμα, άποστενοῖ τόν θώρακα και γεννῆ άναμιμιαν, νευρασθέσιαν, φθισιν και . . . αάμωμοι έν δόθῃ άλληλοῦτα. Έάν άρίση ύμιν τό ταξείδιον αὐτό τό άνοστον και πάρωρον, άβρα! μου δεσποινιδες, άντι εκείνου, έπερ με κάλους πνεύμονας, ήδύνατο να ασῆ οδήγητή εις τόν οίκον άγαπητοῦ νεμφίου, εξακολουθήσατε να φυλακίζητε ἔσον δύνασθε έρμητικώτερον τόν θώρακα έντός στηθοδεσμων. Έάν δέν ασῆ άμείρη, έγέρθητε μίαν πρωίαν, λάβετε τόν στηθοδεσμον σας, ως βάρος μεμολυσμένον και τινάζατε αὐτόν από τοῦ παραθύρου σας μακράν ομιῶν, άναφρονῶσαι τό λίαν άψικάδιον εκείνο τοῦ Σωτήρος ήμῶν λόγιον αὐπαγε όπίσω μου Σατανῆ, ότι φωνεῖς μου οῦ εἶδ' !!! Τήν φοβεράν ταύτην συμβουλήν τοῦ αὐτῆροῦ συναδελφου ουδέποτε έσκέφθημεν να συμμερσωμεν. Κλινομεν πάντοτε τήν κεφαλήν πρὸ τής αισθητικῆς τοῦ αἰῶνος και σεθόμθα τās λογικῆς συνηθείας των άβροτάτων άναγνωστριῶν μας.—Άπλως μόνον λαμβάνομεν τό θάρρος να είπωμεν ότι ή χρῆσις τοῦ στηθοδεσμοῦ, κατῆ τῆ πρώτα τής εφῆβείας έτη τοῦλάχιστον, δέον ν' άποφεύγεται. Βραδύτερον δέ, όταν πρόκειται να χρησιμοποισθῆ πρὸς ύποστήριξιν τῷ στήθους, να άποτιλήται άπλως εκ ζώνης έλαστικῆς και πλατείας, να ήναι δε οὔτω κατεσκευασμένος, ώστε να στήριζται επί των ισχιῶν τοῦ σώματος και να άποφεύγεται ή δι' αὐτοῦ πίεσις των μαστῶν, τοῦ στομαχῶ και των λοιπῶν οργάνων.

Τό ώραιον φύλον εις τό ζήτημα τοῦτο πρέπει να έχη έν νῆ τό λόγιον τοῦ διασημοῦ Boilard, «puisque la mode est plus forte que la raison, portez les corsets, mais ne vous serrez pas».

Ζ'. Κοιτών.

Ο κοιτῶν τής νεάνιδος δέον να ή ώ; εἶον τε εύρύχωρος, εύάερος και να περιλούηται άρθνώως υπό των ήλικῶν άκτινῶν. Πόσαι δυστυχῆς ώχραι και χλωρωτικά νεάνιδες, ιδίως δε πολλαί εκ τής ύψηλῆς άριστοκρατίας, δέν ορελουσαι τήν μαρμαριμῆθ αυτῶν θῆν και τήν άκρην ύπερευαισθησιαν εις τήν άδικαιολόγητον τάσιν τοῦ; α κωλύωσι τήν έν τῷς δωματίαι; είσοδον των ήλι-

ακῶν άκτινῶν διά πυκνῶν βερυτίμων παραπετισμάτων και δι' ύλίαν άδιαφανῶν καλλιτεχνικῶν. Οι τάπητες, τῆ παραπετάσματα και τῆ πολιποικία εκείνα υπό τοῦ σιμῶυ καθιερωμένα άντικείμενα τής τέχνης, ως συγκιντροῦντα τῆ μικροβία και τῆ μιάσματα, δέον να λείπωσιν. Έκ τοῦ κοιτῶνος πρέπει επίσης να άφαιρῶνται τῆ άνθη. Η διάρκεια τοῦ ύπνου έστω έννεά ώραι μέχρι τοῦ 1 θου έτους και 9 1/2 από τοῦ 1 θου μέχρι τοῦ 20ου. Η κόμη των νεανίδων θά συγκαταῆται κατῆ τόν ύπνον έντός λεπτοῦ κεκρυφάλου.

Η'. Τροφάι.

Η τροφή των νεανίδων δέον να ή τονική, άπλή και ύγεινῆ. Η πολυφαγία, ή κατάχρησις παστῶν κρεάτων, καρυκευμάτων, οξειῶν, άρτιμάτων, ζαχαρωτῶν και άρωματικῶν είναι έχθροί τοῦ γυναικείου χρώματος και τής ύγειας. Η τοσοῦτον συχνῆ παρῆ τῆς εφῆβῆς άπαντῶσα γαστραλογία οὐχί σπανίως ορελεται εις τήν κατάχρησιν των προϊόντων τής ζαχαροπλαστικῆς, δι' α τό ώραιον φύλον τρέφει περισσοτέραν άδυναμίαν.

Κατῆ τήν εποχήν τής ήθης, νεάνιδες τινες παρουσιάζουσι παραδόξως ορέξεις. Η κατάστασις αὐτη, ως δυναμένη να έχη ολιθρίας συνεπείας, δέον να επιβλέπηται αὐστηρότατα. Μετρία έστω ή χρῆσις τοῦ τείου και των οίνοπνευματωδῶν.

Αί χαριτόβουτροι δεσποινιδες ας μη λησμονώσιν ότι, τό τρώγειν εκτάκτως και εις άκατακλήλους ώρας ή άνεπαρκῆς και άκονόσιτος τροφή, ήν τινες λαμβάνουσι πρὸς διατήρησιν τής λεπτότητος και εύαινητίας αὐτῶν, άποτελοῦσι μίαν των κυριωτέρων αιτίων τής διασαλεύσεως τής λεπτεπιλέπτου αὐτῶν ύγειας.

Επίλογος

Τοιαῦτα περίπου έν σικχηγραφία τῆ σημεῖα, έφ' ὧν, ως επί θεμελιῶν, δέον να βασισθῆ ή διαπαιδαγωγῆσις και άνατροφή τής εφῆβου κόρης. Γονεῖς, ιατροί και παιδαγωγοί ορελουσαι να συνεργασθῶσι πρὸς επιτυχίαν τοῦ προορισμοῦ τής νεωτέρας γυναικῆς. Τό ζήτημα τής αἰωνίας νεότητος, τό μέγα τοῦτο τοῦ ώραίου φύλου όμειρον, οθῆ ήτο κατῆ τό ήμισυ λελυμένο, εάν ή εφῆβος δέν εκζησίον άντιθέτων πρὸς τās απαιτήσεις τής ύγεινῆς. Ουδέν βλάπτει τήν μορφήν και τήν ψυχῆν πε-

ρισσότερον τῆς ἐπιτηδεύσεως. Καί τίποτε δὲν εἶνε διαπλαστικώτερον τοῦ ἤθους καί τῆς εὐγαμίας τῆς μορφῆς ἀπὸ τὴν ἀφέλειαν τοῦ χαρακτήρος καί τὸ ἀνεπιτήθευτον τῶν τρόπων.

Ἀνασφύρατες ἐν τῇ παρούσῃ πραγματείᾳ σκηνὴν τοῦ πολυπλάγιου δράματος, ἔπει προώρι-σται νὰ καίξῃ ἡ γυνὴ ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδ' αὖτως ἐ-σκέφθην νὰ κηρύξωμεν ἀμείλικτον τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Συρμοῦ, οὐτινος τὰς ἰδιοτροπίας ὑφί-σταται ἡ νεωτέρα γενεά. Γνωρίζομεν καλῶς ὅτι ὑγιεινὴ καί Συρμὸς οὐδέποτε δύνανται νὰ συνυπάρ-ξωσιν. Ἀπλῶς μόνον ἠδελήσαμεν νὰ ὑποδείξωμεν εἰς τοὺς θελοῦντας τὴν Ἑλληνίδα κόρον θελατι-κὴν, ἀνθρῶν καί εὐσταλῆ, ὅτι μόνῃ ἡ συμφι-λίωσις ὑγιεινῆς καί συρμοῦ δύναται νὰ λύσῃ τὸ μέγα τοῦτο πρόβλημα.

Θὰ ἀλοθανώμεν δὲ τὴν γλυκύτεραν τῶν ἀπο-λαύσεων, ἐὰν αἱ ὀλίγαι κῆται γραμμαὶ ἀναγνω-σθῶσιν εὐχαρίστως καί ἔωρσιν ἡδῶ εἰς τὸς καρ-δίας τῶν Ἑλληνίδων μητέρων.

Ἐγγραφοὶ ἐν Κιουπλίσι τοῦ 3 Μαρτίου 1905
Μ. Μωυσιδῆς ἰατρός

ΑΚΤΑΙΩΝ

Ἐταίρι δ' ἐν μέσσοι νύμφαι χορὸν ἀρτίλοτο
Ἐνύμφαι ἀκοιμητοί, δεῖναι θεαὶ ἀγριώταται. •
(ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ)

III

Στὸ χρυσόκροτον τοῦ ἔρμα καθισμένος ὁ Ἀπόλλων
χρυσᾶ κύματα σκορπίζει ἀπὸ τοῦρανῶν τὴν θόλον
Ἰσῶν ὠκεανῶν τὰ βάθη,
σὲ λαγκαθία καὶ βρονά.
κ' ἐξυπνοῦν τῆς γῆς τὰ πάθη
κ' ἡ χαρὰς καὶ τὰ δεῖνά.

Ἀναβαίνει λίγο-λίγο κίθε βῆμά του ζωῆ.
μ' ἀπειρας δολολογίας τὸν ὕμνῳ πᾶσα πνθῆ.
Στὰ βρονά τῆς Βιωτίας μόνον λίγο σταματᾷ
καὶ μὲ πατρικὴν ἀγάπην πέρα ἀπὸ τὸν Κιθαιρώνα
ἐλλογιεῖ κάθε βωμό του, χαίρει τὸν Ἑλικῶνα,
πῶμα ἀπὸ τὴν Ἰπποκρήνη καὶ τὸ ἔρμα του κεντᾷ.

Ἐκεῖ κάτω ἔνα λόρον τὸν πανώρηρον ἔργον του,
τὸν Ἀκταίωνα ξανοίγει.
μὲ μὲ ἀκτεῖνά του χαίρει τρυφερὰ τὸ μέτωπό του
καὶ τοῦ εὐλογεῖ τὴν νεότη καὶ τὰ ἔπλα ἔστ' οὐκ ἔτι.

Καὶ ὁ νῆς; συγνὰ τοῦξαι
καὶ τὸ βέλος του γοργῶ
πότ' ἐλάφι σημαδεύει
πότε πέρδικα ἢ λαγὸ.

Ἔτσι ἐνῶ θερμαίνει ὁ ὀρθὸς κάθε πλάσματος ζωῆ
κ' ἀπὸ κάτω ἀναβαλόντων σὰν ἀντίλαλου βροῆ,
σὰν παράπνοο αἰῶνο τόσο κτύποι, τόσο κρότοι,
καὶ ἐνῶ ζητεῖ νὰ διώξῃ κ' ἀπὸ ταῖς σπηλαιῶν τὰ σκότη,
λίγο πέρεσ σὲ λιβεῖδι, ὅπου λάμπει ἀπ' ἐμμερῶν,
ποῦ κολᾷ νεὰ καθάρια μὲ κρυστάλλινη πηγῆ,
καὶ τὴν ἀδελφῆ του βλέπει μὲ παρθένου συντροπία,
ποῦ ἔστ' ἄκαθε πατημά του; κ' ἐν ἀνθ' βλαστάνῃ ἡ γῆ.

Βλέπει πέπλους καὶ φαρῆρας νάφαιρον ἀπὸ τὸν ὄμο,
τὰ σκεῖλια τους νὰ λύνουν, νὰ ξεπλέκουν τὰ μαλλιά.
τῆς παρθε κίθ' ἐμμερῶν τῶν ἰσοβόθρη τὸν νόμο
κ' ἀπὸ τοῦ ἀπέρου πέρεσ τὴν ἀτέλειαν ἀγκαλιὰ
ἔμπρὸς ἔστ' ἄκαθε πρόσωπό του σέρνει σύνερα χιόνια
καὶ μὲ τὸν οὐκὸν τοῖς ἔσκει κρούει τὰ γυνὰ τῶν νεῖστα...

IV

Στὰ καθάρια νερὰ πέφτουν Ἀρτεμις καὶ Ἀμυσιδῆς
καὶ τὰ θεῖα σώματά των σμίγουν μὲ τὸν ἀπρό-
Ἄμπερ ἡ θεὰ καὶ λάμπουν αἱ πισταὶ θεραπευτικῆς
καὶ ἀτήμια, λές, κολᾷ τὸ κρυστάλλινο νερό.

Ἀπ' τὰ ἔμπλεχα μαλλιά τους
σταῖζουν μαργαριτάρια.
Κάθε κίνημά τους χάρει ἔρωσ ἐν' ἡ ἐμμερῶν τους,
μὰ τὸν ἔρωτα δὲν νεώθουν εἰς τὰ στήθη τὰ καθάρια.

Κ' ἐνῶ βρούσει ζωῆς φέρουν στὴν ἀπράτη τους ἀγκάλῃ
δύο βρούσαι, ὅπου δίνου περισσὴ ζωῆ στὰ κάλλη,
ἀλλ' αὐταὶ ἐμπρὸς ἔτ' ἀβλή τοῦ παιδιοῦ τῆς Ἀφροδίτης
ἔταμη κρατοῦνε πάντα τὴ δικὴ των τῆ φαρῆτρα.
Ἄν ποτ' αἰσθανθῇ ἀγάπης καρδιοχτύπε ὁ γρανίτης,
ἡ δικὴ των καρδία μόνον ὄτανε πάντα κρούα πέτρα.

Κ' ἂν ἀγάπησεν ἡ Φοῖβη, ἀλλὰ τάχιρον αἰσθημά της
ἦταν ἔπος, νύχτα αἰῶνα, χωρὶς ὄνειρο κανένα.
ἀμοιβῆ σκληρῆ ἔσκεινον, ὅπου διάλεξε ἡ καρδία της...
Κ' ἔμμερῶν εἶπε ὁ Ἐνδομῶν ψυχῆν ἀδολῆ, παρθένα...

Τώρα παιδ' εὐτυχισμένον τὸ κρυστάλλινο νερό,
σμίγγει ταῖς ἐμμερῶν παρθένας ἔτ' ἐν ὑγρῇ τοῦ ἀγκαλιᾶς,
καὶ ἔστ' οὐκ ἀποκατακαμᾷ τὸν ὁ ἀπρόδ μὲ τὸν ἀπρό
παιρνοῦσιν φιλιὰ...

V

Πέρα ἔστ' οὐκ ἔβουοῦ τῆ ράχη τρέχει ἀκόμη ὁ Ἀκταίων.
Ἀπονήσει τὸ τραγοῦδ' ἔμμερῶν ἔστ' οὐκ ἔμμερῶν
αὐτό, τέκνον ἡμῶν,
οὐτὲ στενωγούς ἀγάπης, οὐτὲ πονηραῖς γνωρίζει.

Εἶν' ἀγάπη του τὰ δόση, ἔρωμένη του ἡ φαρῆτρα,
σύντροφοι του ἀγαπημένοι γοργοκίνητα σκυλιά.
Τὰς ἡμέρας του μ' ἐλπίδες καὶ μὲ πόθους δὲν ἐμέτρα.
στὴ μορφή του, στὴν ψυχῇ του ἄλλου κόσμου εἶν'
[ἀντηλιά...]

Νύμφαι, ὅπου λημεριάζουν στὰ παρθένα αὐτὰ λαγκαθία,
πῶχρον μυστικαὶ ἀγάπαι μὲ θεοὺς καὶ μὲ βροκού,
τοῦ προσώπου του ὠρῶντας τὰ γυμνάσματα σημάδι
στὴ θερμῇ ψυχῇ των νεώθουν ἄλλου; πόθους μυστικῶν.

Καὶ τὸν εἶδαν καὶ ταῖς εἶδε; μὰ τὰ παιδικὰ του στήθια
δὲν ἐδόλωσε κανένα; ντροπιασμένους στοχασμός.
ἀπὸ τῶν κελῶν γονιῶν του ἔμμερῶν τὰ παραμύθια
πῶς τὴ δοῦα φέρουν μόνον γνώσεις καὶ ἠρωτισμός.

Καὶ ἀκούραστα τοῦξαι
καὶ τὸ βέλος του γοργῶ
πότ' ἐλάφι σημαδεύει,
πότε πέρδικα ἢ λαγὸ...

Ἄλλὰ... θαῦμα!.. Πῶς τὸ τῶρον του ξεφύγει ἀπὸ τὸ χεῖρ;
πῶς; εὐδὸς ἀπὸ τὴν δμὴ τὸ χρομόγελό του ἐχάθη;
Μὴ θεοὶ τὸν πλησιάζει; μὴ ὁ νεὸς τὸν παραφέρει
ἔ' ἄλλου κόσμου κρῶμα βῆθη;

Ἡ μὴ τώρα ἀποσταμένος ἀπὸ δύσκολο κυνήγι,
πῆγε νάκουμῆτῃ λίγο στὴ θημιμένη ἐκείν' ἰτιά; ...
Ἄλλὰ τί νὰ εἶν' ἐκεῖνον ποῦ ἀνεπίστα ξανοίγει
κάτου ἐκεῖ στὴ ρεμματιά; ...

Χρ. Συμβουλιδῆς
(Ἐπεταί τὸ τέλος)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀπάντησις

τῷ φίλῳ κ. Χρ. Παπαθεοδώρου.

Ἐρ Τραπεζοῦντι, 7 ἢ 6 Μαρτίου 1905

Ἀγαπητὲ μοι Χρυσόστομῆ,

Τὴν ἀπὸ 2 τρέξ. φιλικὴν σου ἀσμένως ἔλαβον,
ἐχρησίωσθ' ἔμμερῶν πραγματικῆ ἰωδῆος ὑπομονῆ διὰ
τὴν ἀναγκάω. Εἶνε τὸσον διεξοδικὴ καὶ μεστὴ
ἀδρῶν, πλὴν δυσπέπτων φιλοσοφικῶν θεωριῶν,
ὡστε ἐπανηλιμμένως κατὰ τὴν ἀνάγκωσιν της
μοὶ ἦλθεν ὁ πειρασμός νὰ τὴν πετάξω εἰς καμμίαν
γωνίαν. Ἄλλ' εὐτυχῶς ἡ τεσσαρακοστὴ, τὴν ὁ-
ποῖαν διανώμεω, μὲ συνείθισεν ἀπὸ τώρα νὰ ὑπο-
μένω καὶ μὲ τὴν ὑπομονὴν αὐτὴν μόνον κατῶρ-

θωσα ἐπὶ τέλους νὰ διεξέλθω τὴν δικὴν τεσσαρα-
κοστῆ; ἐκτενῆ ἐπιστολὴν σου.

Καὶ ἀναγινώσκων αὐτὴν ἔτριφα πολλὰκις μετ'
ἀπορίας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπανηλιμμένως πα-
ρετήρησα τὴν ὑπογραφήν διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἐὰν
πραγματικῶς ἦτο ἰδικὴ σου, διότι ἐδυσκολευμένη νὰ
πιστεύω ὅτι σὺ θὰ ἔκαμνες κἂν λόγον περὶ εὐδαι-
μονίας. Καὶ ὅμως εἶδον μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἐπι-
μόνης μάλιστα καταδιώκεις τὸ ἀόρατον καὶ ἀ-
σύλληπτον τῆς εὐδαιμονίας φάσμα. Ἐπιδιώκων
δὲ τὴν εὐτυχίαν μετ' ἐπιμονῆς, δικαιολογεῖς τὸ
ἔγκλημα σου προεχθλων θρασυτάτα τὴν παρά-
λογον παρατήρησιν, ὅτι αὐτὸ κάμνει καὶ ὅλος ὁ
κόσμος. Ἄλλὰ ἐκίφθης, φίλε μου, ὅτι ἡμεῖς δὲν
ἔχομεν τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὸν κόσμον, ὅτι ἡ-
μεῖς εἴμεθα γραφιδῶδες, δηλαδὴ κατὰ τὸν κ. Σκό-
κον, τὸν ἐκδότην τοῦ γνωστοῦ ἡμερολογίου, κα-
ταδικασμένοι εἰς τὴν γραφικὴν δουλείαν, μὲ ἄλ-
λας λέξεις δούλο χειρότεροι καὶ ἀπλῶν ἔργατων;
Καὶ μὲ τὸν ἰταμώτερον τρόπον ἐπιζητεῖς εὐδαι-
μονίαν, τὴν ἰδιώδη, τὴν ἀφαστον εὐδαιμονίαν!
Ἐχεις ὅμως κατὰ τι δίκαιον. Καθὼς ὁ ἐπὶ ἔτη
ὀλόκληρα εἰς τοὺς ὕγρους καὶ ἀνηλθους κευθμῶνας
τῶν φυλακῶν κεκλεισμένος κατὰδίκος ἐπιθυμῆ
διακῶς τὸ φῶς, τοιουτοτρόπως καὶ σὺ εἰς τὴν
φρικτὴν δουλείαν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶσαι καταδεδι-
καμένος, εἶνε φύσιόν νὰ ἐπιδιώκῃς τὴν εὐτυχίαν.
Ἐξ ὅσων δὲ μοὶ γράφεις ἔγω σχηματίζω τὴν πε-
ποηθῶσιν ὅτι τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς εὐδαιμονίας
ἀπερρόφησε πᾶσαν σκέψιν σου κατὰ πᾶσαν δὲ
πιθανότητα καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς καθημερινῆς
ἐργασίας σου ἡ σκίψις αὐτὴ σὲ τυραννεῖ διαρ-
κῶς. Σὲ βεβαιῶ ὅμως ἐκ πείρας μου, ὅτι τὸ τοιού-
το σὲ καθιστᾷ περισσότερο δυστυχῆ.

Ἐγώ, λόγου χάριν, πάσχω ἀπὸ ἄλλου εἶδους
ἐγκεφαλικῆς ἀσθενείας. Βιξέουρις ὅτι εἰς τὸ κα-
τάστημα, ὅπου ἐργάζομαι κρατῶ τὰ κατὰστικα.
Ἐνῶ λοιπὸν ἀδιακόπως γλιστροῦν ἀπὸ τὴν ἄκρην
τῆς πέννας ὀλοσπρόγγυλα τὰ ψηφία τῶν ἀριθμῶν,
μὲ τοῦ; ὅποῖος ἄλλους μὲν καταδικάζω εἰς ὑπέ-
ρογκα χρέη, εἰς ἄλλους δὲ χαρίζω σημαντικὰ ποσά,
περνοῦν ἐνίοτε ὀλόκληροὶ ὄρω; κατὰ τὰς ὅποιας
πετᾷ μακρὰν ὀνοῦς, πολλὰ μακρὰν. Καὶ ποῦ πετᾷ,
νομίζεις; Τὸ πνευμά μου, ὑπερτάμενον φύχωσιν, ἡ
ὅποια δὲν εἶμαι βέβαιος ἐὰν εἶναι ἡ μαλλιάρῃ ἢ

Άλλα τις ψύχωσις, έκτελει παράτολμα άλματα
έντός του πτωχού μου κρανίου, τό όποιοι άπειλεί
νά διαρρήξη, διά νά πετάξη, νά έβρεθη εις τάς
'Αθήνας, τούς Παρισίους, τό Λίβερπουλ και δέν
είς εύρω πού άλλου. 'Επιθυμεί ίσως νά έδη τόν
Νουμάν, τόν Ψυχάρην, τόν Πάλλην. Τότον έξοχοι
είνε οι δημιουργοί αύτοί της νέας γλώσσας, της
όποιας και τό άπαρητήτως αναγκαία συστατικά
μη καταδεχόμενοι νά δανεισθώσιν εκ της γλώσ-
σης του λαού, πλάττουσιν αύτοί, ώστé άξίζει τόν
κόπον, νη τά κάρδμια, νά πύγη κανείς νά τούς
εύρη διά νά καταθέτη πρό τών ποδών των τό
σέβη και τόν θυμασμόν του. Κατ' αύτάς μά-
λιστα, ότε τό γλωσσικόν ζήτημα έλαβε τήν ζωη
ροτέραν φάσιν του και αι ούρανομήεις φλόγες του
φλέγοντο, αύτού ζήτηματος έφθασαν μέχρις ήμών
χάρις εις τά φωτεινά άρθρα, του «Νουμάν» και
των «Πανθηναίων», ή πρός ένερπύς πορείας
τάσις του Πηγάσου μου έλαβεν έξαιρετικώς δια-
στάσις. Μάτην σύωω μετέ της ύπαρχούσας μοι
δυναμείας τόν χαλινόν του δεσμού πλην άτιθάσ-
σον αύτου περαιωτού κέλητος» μάτην άγωνίζο-
μαι νά περισυλλέξω και συγκεντρώσω τήν προ-
σοχήν μου επάνω εις τά βιβλία, όπου πώτος εί-
ξέυρει πόσας εσφαλμένους χροσιπτώσιτας διενεργεί
ό παραπάνω κάλαμός μου, πόσων ανθρώπων δι-
καια διαγκωνίζονται και οίκτρώς διασπαθίζονται,
ένθ ή άκούρατος πέννα τροχίζει, τροχίζει ά-
διάκοπα.

Πόσον μακαρίζω τούς συναδέλφους; μας, οι ό-
ποιοι δέν καταλαμβάνουν γρώ από γλωσσικά και
φιλοσοφικά ζήτήματα και με άκρίθειαν και άφο-
σίωσιν ζήλειυτην έκτελούν τό καθήκόν των. Οκ
τούς χαρακτηρίσης ίσως ού ό φιλόσοφος ώς ήλι-
θίους. Καί όμως οι άνθρωποι αύτοί είναι εύτυχες,
διότι πιστώσ έκπληρούν τά χρέη των ή έργασία
των ώς γραφίδων διατελεί έν πληρεί άρμονίας
πρός τήν ήλιθιότητά των. Καί έν τή άρμονία κατ'
έμέ έγκείται ή ευδαιμονία.

'Από με προκαλείς, άφες με τώρα νά φιλοσο-
φήσω και έγω όλίγον του όλόν άποφιλουμένου
και δομηέρει φιλοσοφικής κάρας όψιν προσλαμ-
βάνοντος κρανίου μου άρες νά άναπτύξω δ'όλίγων
τήν φιλοσοφικήν θεωρίαν.

'Εν τή άρμονία έγκείται, είπων, ή ευδαιμονία και
ερχομαι νά υποστηρίξω τήν γνώμην μου.

'Ιδέ περίξ τήν φύσιν! Είναι άνοιξις, Θεού
χαρά, γαλήνη. Γαλή ό ούρανόσ και επί της μει-
δίωσης φύσεως σπείρει ό Φοίβος άφειδώ χρυσάς
δεσμίδας φωτός και θάλπουσ. Είς τούς κήπουσ
και τούς άγρούσ τό άνηθ διήνοιξαν ήδη τούς ά-
βρούς κάλυκας των και με τά άγνά των μύρα εύω-
διάζουσ τήν άτμόσφαιραν. 'Εγγύς έκει επί του
λεπτού κλώνου της ροδής ή άπδών τονίζει τό με-
λιχρόν της άσμα. Τί νά ψάλλη άρά γε τό άη-
δονάκι; Ποία μέθη, ποία γυητεία προκαλεί άρά
γε τούς γλυκέις αύτούσ λαργυγίμους; Μη του
ώρκου ρόδου τό θεσπέσιον άρωμα μεθύουσ τήν
άηδόνα και εις αύτό άποτείνονται οι περιπα-
θείς εκείνοι λαργυγίμοι; 'Ω, όποία άρμονία!
Μύρα και μουσική! άρωμα και μελόδι! Ποία
υπαρξις άντιλαμβάνομένη της μαγείας αύτης δέν
αίσθάνεται έαυτήν εύτυχή; 'Εν τή φύσει και
όταν έτι λαίλαπεσ μακινώδεισ τεράσσουσ τήν γα-
λήνην, βροντούν οι κερανοί και τά στοιχεία μαί-
ωνται, ύψίσταται άρμονία, ύψηλή, μεγαλοπρεπής
άρμονία.

Και ό άνθρωπος άρά γε δέν επλάσθη έναρμο-
νίωσ; Βεβαίωσ πολλάκι εις ώραιον σώμα έννοικεί
άγαθή ψυχή, έξοχον πνεύμα. Καί ή άρμονία αύτη
ψυχής και σώματος είναι ή συντελεστικώτερα εις
τήν ευδαιμονίαν του ανθρώπου. 'Όταν μεγαλο-
φυία και σωματικόν κάλλοσ συνδυάζονται έναρμο-
νίωσ εις έν άτομον, έμπορεί κανείς νά άντιστη
εις τήν γυητείαν του; 'Ο εύτυχής αύτός θνητός
κατέχει έν έαυτώ δύναμιν μαγνητίζουσας τούς
πάντας, συγκεντρώουσας εις αύτόν όλας τάς συμ-
παθείας. Διά τούτο έν τή κεφαλή του έρωτος
και έπομένωσ και τής ευδαιμονίας, προς ούδέν λο-
γίζεται ή μεγαλοφυία της Σαφούς άπέναντι της
καλλονής και των άκκισμών μιας άσμούσ σελφι-
δος, μιας περιφρονόμενης μακινίδοσ. Διά τούτο ό
μέγας τής 'Ιταλίας ποιητής ό και άπαισιοδο-
ξότερος των Ευρωπαίων ποιητών Leopardi έβρή-
νει άπαισιώσ τάς σωματικώσ του έλλείψεισ. Διά
τόν αυτόν λόγον και ό Βέρων έγγύγωεσ θρωποώδωσ
κατά της Προνάς και της Φύσεωσ. 'Ω, ή
τελεία άρμονία ψυχής και σώματος είναι τι
σπάνιον.

Παρεμπερής άτιη άρμονία είναι ή του πνεύμα-
τος και της ύλης. Τό πνεύμα έν τή κόσμω τούτω

τουλάχιστον έν τή ύλη και διά της ύλης ζή και
άναπτύσσεται. Τό χρήμα, τό κατονημένο χρήμα,
δίδοι ζωήν εις τήν μεγαλοφυίαν, πτερύ εις τό
ιδεώδη, σάρκα και οστά εις τάς σκέψεισ και τούς
πόθουσ. 'Ανιου του χρήματος φθίνει και μαραινέ-
ται ή μεγαλοφυία. Οίκα οίκατά και εύρωσ παραφω-
νία, τά τέκνα του φωτός νά μαραινώνται δι' έλ-
λειψιν ύλικής υποστηρίξεωσ!

'Η άρμονία, ή άμοιβαίότησ δηλαδή εις τόν έ-
ρωτά, τήν φίλιαν και τάς άλλασ ποικίλασ της ά-
γάπης έφράσσει, είναι έξίσου έξοχος και πολύτιμοσ.
'Όταν δύο ψυχί συναντωνώνται, άμοιβαίωσ έν-
νοούνται και εις τό αίσθημα τό άγρόν της μιας
άναποκρίνεται ή ελικρινής εκδήλωσις της άγά-
πης της άλλης, δύναται νά ύπαρξη τίποτε ώ-
ραιότερον και εις τήν ευδαιμονίαν εκείων συντε-
λεστικώτερον;

Μεταξύ της Ποίησεωσ και της Μουσικής ύπαρ-
χει και δύναται αιωνίωσ νά ύφίσταται ή θεοτέ-
ρα άρμονία. 'Όπόσον μάγιοσ είναι ή Ποίησις, τό
θεόδοτον τούτο δώρον, ύπερ λίαν προσφωέσ ώρ-
σθη ώσ αή έξιστόρησις των εύτυχότερων στιγμών
των έξόχων πνευμάτων και αή τελεία εικών της
ζωής έν τή αιωνία αύτης άληθεία! 'Η ποίησις
άπειθύνεται εις τήν καρδίαν. 'Αλλ' ή προσδυτέ-
ρα αύτης άδελφή, ή θεσπεσία Μουσική, χορδίζε-
ται επάνω εις αύτάσ τάς ίνας της καρδίασ. 'Αμ-
φότερα γυητεύουσ τήν ψυχήν. 'Αλλ' ή έναρμονία
αύτων άδελφοποίησις μεταρροί αύτήν εις τούς ού-
ρανούσ και μεταφέρει προς στιγμήν τόν Παράδει-
σον επί της γής.

'Υπάρχουσι και άλλαι άρμονίαι άυτοτελείσ μέν
καθ' έαυτάσ άλλ' ύπαγόμονται πώσαι ύπό τήν μίαν
αιώνιον άρμονίαν και καθιστώσαι τόν βίον τρι-
σόδιον. 'Η ύψίστη πασών είναι ή ύποταγή της
ψυχής προς τό 'Απειρον Πνεύμα, ούτινοσ είναι εικών
και άπαύασμα.

Καταστέρω ένταυθα τόν λόγον, διότι δέν πρό-
κειται περι πραγματείεσ. Σοί γράφω άπλούστατα
τάς σκέψεισ μου διά νά έπιζητήσ τήν ευδαιμονίαν
έκει, όπου έμπορείσ νά εύρησ αύτήν ύπό τήν μίαν
ή τήν άλλην μορφήν της.

'Η πρακτικώτερα άρμονία έν τούτοισ είναι ή με-
ταξύ της κρίσεωσ και της Ικανότητοσ του άνθρώ-
που και της έργασίασ, ήν έξασκεί. 'Υπό τήν έπο-

ψιν ταύτην άμφοτέροι είμεθα δυστυχείσ. Είμεθα
γραφίδοσ. 'Ασχολούμεθα εις έργασίαν, ή όποία
άπομυζά και άποξερώνει πάσαν ζωικήν ικαμάδα.
'Η έργασία αύτη έν τούτοισ, τήν όποίαν θεωρού-
μεν ώσ δολοφόνον, είναι ή ίερά, ή σώτεία έργασία;
ήτις από πολλήσ θλίψεισ και λύπασ και στερήσεισ
μας άπαλλάσσει διηνεκώσ. 'Ασ έργάζόμεθα όθεν,
φιλε, άσ έργάζόμεθα άνευδότηωσ. 'Ισως μίαν ήμέ-
ραν από γραφίδοσ γίνωμεν και ήμείσ, πώτοσ εί-
ξέυρει; συγγραφίδοσ, κατά Ψυχάρην, ή έμποροί,
ή . . . λίγο και από τά δύο. Διά νά είσαι δι εύ-
τυχής κατά τό έφικτόν σοι, επώδιωκε έν παντί
τήν άρμονίαν. Τελεία ευδαιμονία δέν ύπαρχει επί
της γής, διότι δέν ύπαρχει παρά τοίσ ανθρώποισ
τελεία άρμονία, ήτις προϋθέτει τήν επικράτησιν
της τελειότητοσ έν τή κόσμω.

Με ήσυχον τήν συνείδητιν ότι σε προσφέρω ευ-
ρότατον θέμα διά νά έξακολούθησ τάς φιλοσο-
φικάσ σου έρευνασ,

σε άσπάζομαι φιλικώτατα

A. Γ. Μαρπουτζόγλου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

. . . Είναι ή ένατη ώρα της έσπεράσ. Κοιμώσ
λαμπτήρ φωτίζει διά του σκιάφωτοσ, ύπερ σχημα-
τίζουσιν αι περιβάλλουσαι αύτόν δαντέλλαι, τό
μικρόν έστιατόριον ρίπτων ήμέρουσ άναυγίασ επί
του ταπητοστρώτου ιδάφωτοσ και των παραπετα-
σμάτων των θυρών. Με τά οικιακά σκεύη εις τήν
συνήθη θέσιν των, τά πάντα άποκινούσι τήν ή-
ρεμίαν του δωματίου, τήν άτελεύτητον ήδύτητα
της; έστίασ.

Παρά τήν τράπεζαν, επί της όποίασ μικρόν κά-
νιστρον με κομψά μικρά έργάχειρα είναι θεμελί-
νον, γυητίσ έργάζεται χειριζόμενη τήν βελόνην,
ούτε ταχέωσ, ούτε βραδέωσ, παύουσα προς στιγ-
μήν ίνα βεβαιωθή περί της έπιτυχίασ του ραψίμα-
τοσ; ή ίνα έξετάση τά μέτρα και εκβάλλει τότε
μηχανικώσ του δακτύλου της τήν χρυσήν δακτυ-
λίθραν, τήν προτατεύουσαν αύτόν.

Δέν είναι πλέον πολλὸ νέα, ἀλλ' εἶναι εἰσέτι ὠ-
ραιοτάτη, μὲ τὸ εὐρὸ μέτωπόν της τὸ πλαισιούμε-
νον ὑπὸ ἀφρόνου κόμης.

Τὸ κανονικὸν πρόσωπόν της, κατὰ περισσότερον
ἢ χάρειν, διατελεῖ εἰς τελείαν ἀταραξίαν, παρὰ τοὺς
ὠραίους μεγάλους ὀφθαλμοὺς τοὺς λαμπυρίζοντας
διὰ ζωηρᾶς λάμψεως. Εἶναι ἡ ἀδιάφορος θέσις
προσώπου, ὅπερ σκοτόνει τὸν καιρὸν ἄνευ ἀνυπο-
μονηρίας πρὸ τῆς ὥρας τῆς κατακλίσεως.

Ἐναντι ταύτης, ἀνὴρ εἶναι ἐξηλωμένος ἐπὶ
εὐρείας καὶ μακρᾶς κλισιάδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας θέ-
τουσι τοὺς ἀσθενεῖς, ἀκίνητος φαινόμενος ὡς ὀ-
νειροπολῶν, τὰ βλέμματα ἔχων προσπλωμένα πει-
σματωδῶς ἐπὶ τῆς οἰκοδομοῦντος. Πεντακονταετῆς
περίπου. Αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς κεφαλῆς τρί-
χες παρέμειναν μέλαιναί, ἀλλ' εἰ κρόταφοι εἰσὶ
κατάλευκοι. Ἐπὶ τοῦ μετώπου βαθεῖαι ρυτίδες.
Τὰ χαρακτηριστικὰ ἀρχικῶς ὠραία, ἀλλὰ φέρουσι
καταφανῆ ἔχνη καμάτου, ἀπολαύσεων καὶ πα-
λαιῶν διασκέδαστων· αἱ χεῖρες λίαν ἰσχυαί, πί-
πτουσι ἀδρανεῖς ἐπὶ τῶν πετυχῶν τοῦ μαλλίνου
κοκωνίτου του.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν δύο τούτων
προσώπων, τοῦ ἀθλίου ἀσθενοῦς καὶ τῆς ἀπαθούς
γυναικός. Ἐν τῇ θερμῇ οἰκίότητι τοῦ δωματίου,
ἐν τῇ προφανῇ ἀπλότητι τοῦ συζυγικοῦ ζεύγους,
τίς θὰ ἠδύνατο νὰ μαγεύσῃ ἐν δράμα, ἐν σκλη-
ρὸν δρᾶμα, τὸ σκληρότερον, ὅπερ δύναται νὰ ὑπάρξῃ;

Πρὸ μηνός, εἶχον φέρει πρῶϊαν τινα προσθεβλη-
μένον ὑπὸ τῆς παραλυσίας, τὸν ἄνθρωπον, ὅστις
εὐρίσκειται ἐξηλωμένος ἐκεῖ. Ἐπειδὴ φέρει ὄνομα,
ὅπερ δέν εἶναι ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰς τέχνας ἢ
τὰς ἐπιστήμας, αἱ ἡμεμέριδες εἶχον ἀναγγελεῖ
ἄνευ μνείας τοῦ ὀνόματος, τὴν καταστροφὴν, ἣ-
τις τὸν προσέβαλε.

Καταδεδικασμένος, γνωρίζων τὴν ἀσθένειαν, ἡ-
τις τῷ ἐπῆλθεν, ἀνίσχυρος νὰ κάμῃ κινήσιν τινα
αἰσθανόμενος τὸ τέλος τοῦ προσεγγίζον, μὴ ἔχων
πλέον ἐλεύθερον, εἰμὲ μόνον τὸ πνεῦμα, σκέπτεται
τὰς ἀφροσύνας τῆς νεότητός του, τὴν πωρετώδη
ζωὴν, ἣν διήγαγε, ζωὴν χανομένην εἰς ἡδονὰς
καὶ ἐλαφροῦς ἔρωτας.

Ἐπαναθλίπει διὰ τοῦ νεῦ ὄλας τὰς ἀπέκτρο-
πάς, αἰτινες καὶ εἰς προβεβηκυῖαν ἀκόμη ἡλικίαν
τὸν ἤγαγον πρὸς τὰς κινδυνώδεις ὑδούς τοῦ ἀπο-

λαυστικοῦ βίου. Δέν ἔφθασεν αὐτὸς ποτε εἰς προ-
βεβηκυῖαν ἡλικίαν. Πάντοτε ἐθεώρησεν ἑαυτὸν
νέον. Αἱ θελλώδεις νύκτες, αἱ παράφοροι διασκι-
δάσεις, οἱ χιμαϊρικοί ποδοὶ τῆς καρδίας, ταχέως
ἀναπληρούμενοι δι' ἄλλων διέρχονται πρὸ τῶν ὀ-
φθαλμῶν των. Σταγόνες ἰδρωτῶς στοιλίζουσι ὡς
μαργαρίται τὸ μέτωπόν του, ὅτε καταβάλλει
ματῶν προσπάθειαν ἕνα κάμψῃ ὀλίγον τὸν βρα-
χιονα ἢ τὸν πόδα. Φρικτὴ τιμωρία, ἐνῶ τὸ πνεῦμα
ἐνεργεῖ εἰσέτι, νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν δεσμευμένον
ἐκεῖ εἰς ἐν ἀνάκλιτρον.

Καὶ ὁ τρόμος τοῦ ἐπικειμένου θανάτου πληροῦ
αὐτόν. Εἶναι δυνατόν, εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι ἀλη-
θὴς καὶ ὀριστικὴ ἡ καταστροφὴ αὕτη, ἥτις τὸν
προσέβαλεν αἰφνιδίως, ἐνῶ ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἰσχυ-
ρὸν ἀκόμη, ἐνῶ ἐχλεύαζε τοὺς ἀπαυθίσαντας συν-
τρόφους τῶν ἡδονῶν του, νεώτερούς μάλιστα αὐτοῦ!

Ἡ γυνὴ ἐκείνη σκέπτεται ὠσαύτως. Ἄπαν: ατὰ
ἔτη τοῦ ψευδοῦς γάμου, ὅστις τὴν συνίδεσε μετὰ
τοῦ ἀνθρώπου τούτου παρουσιάζονται εἰς αὐτήν,
μετὰ τῶν ἀπατηλῶν ὀνειροπολήσεων καὶ τῶν βρα-
σάνων! Κατ' ἀρχὰς ἐκ σεβασμοῦ τὰ σφάλματα ὑ-
πεκρύπτοντο, κατόπιν δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη προσ-
ποιήσεων.

Ἐπῆλθον αἱ ἔριδες, ἡ ἀδίκος, ἡ ἀναίσχυτος
ἐγκατάλειψις, ἡ ἐρήμωσις τῆς οἰκίας, ἡ περι-
φρόνησις τῆς συζύγου διατηρούσης πάντοτε τὴν
γενναϊότητά της καὶ τὴν τιμὴν τῆς, καὶ ζητού-
σης ἀνωφελῶς, δυνάμει τοῦ ἔρωτος, νὰ ἐπανα-
κτίσῃ τὸν σύζυγόν της.

Ἡμέραι, πολλὰς δὲ καὶ μῆνες παρήρχοντο
χωρὶς νὰ φανῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐν ᾧ αὕτη κρυ-
πτομένη ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, ὑπέφερε
μέχρι στερήσεως χρημάτων, διότι ἡ προῆξ τῆς
εἶχε καταβροχθισθῆ ἅπανα κτηνωδῶς! Εἶχεν
ὑποφέρει πολὺ, ἕνεκα τοῦ ἔρωτος τῆς κατ' ἀρχὰς,
ἕνεκα τῆς ὑπερηφανείας τῆς κατόπιν! Ὅποσαι
μνησικακίαι συνισωρῶθησαν βραδέως ἐν ἑαυτῇ!

Καὶ ἕνα τελευτήσῃ, ἕνα ἐπιστεφῆ τὸ πᾶν ἐπα-
ξίως, ἡ οἰκτρά σκηνὴ τῆς μεταφορᾶς ἐν τῇ οἰκίᾳ
αὐτῆς, τοῦ ἀθλίου τούτου, ἀδρανούς καταθεβλη-
μένου ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, ἐστιγματῆς πλήρους ἡ-
δονῆς.

Εὐσπλαγγίαν, εἶχεν ἄλλοτε! Τόρα, ἀναπολοῦ-
σα ἅπασαν τὴν κατεστραμμένην ζωὴν της, δέν

ἐνέκλειε πλέον εἰς τὰ στήθη της εἰ μὴ ὄργην!
Καὶ ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων της ἄγριον μειδιά-
μα ἐκδικήσεως πρὸς στήγην πλανᾶται.

Ράπτει, ράπτει πάντοτε. Ἐκείνος τὴν θεωρεῖ
ἀγρίως, πεφλοισμένος ἐκ τῆς ἀδυναμίας.

Δέν ἐξέρχονται τοῦ συνεσφιγμένου στόματός
του εἰ μὴ φθόγγοι τροχεῖς, οἴτινες, ἕνεκα τῆς
πεπωμένης ταύτης ὀκτρῆς ἀσθενείας δέν δύναν-
ται νὰ μετασχηματισθῶσιν εἰς λέξεις. . . . Τὸ ἔρ-
γον ἐπὶ τοῦ ὀποιοῦ ἐργάζεται ἡ σύζυγός του μετὰ
φρικτῶδους ψυγραιμίας, ἐν τῇ ἀπολύτῃ σιγῇ ἥτις
ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύῃ ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ,
εἶναι . . . τὸ πένθιμον ἐνδύμα τῆς, ὅπερ ὀφείλει
νὰ φορέσῃ μετ' οὐ πολὺ, ὡς χέρεα.

Ἐξασπλύνει τὸ ἔργον της πρὸ αὐτοῦ, ἕκαστον
δὲ τῆς βλόνης κίνημα προκαλεῖ πρὸ αὐτοῦ
τὴν ἀποτρόπιον τοῦ θανάτου εἰκόνα.

Δέγεται ἡμέρα τὴν φρικτῶδη ἀνταπόδοσιν ἀ-
παντος τοῦ ἀπίστου παρελθόντος του.

Δέν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κινηθῆ, ἡ παραλυσία
τὸν ἀναγκάζει νὰ μὴ ἀπολήσῃ οὐδ' ἐλάχιστον ἐκ
τῆς πένθιμου προετοιμασίας τῆς συζύγου του. . .

Δέν εἶναι ἀληθῶς φρικτῶδες, ἀπίστιον;
(Κατὰ τὸν PaulGinisty.)

Δημ. Α. Σιμιτόπουλος

Ἐν Σμύρῃ.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΠΥΡΩΝ

ΕΠΟΠΟΙΓΙΑ ΤΗΣ ΗΒΗΣ ΜΟΥ

Α'.

Ἀπὸ ρόδα καὶ φῶς καὶ χιόνος
πλάττω ὄνειρ' ἀνθούσης ψυχῆς
καὶ πλανῶμαι μ' αὐτὰ εὐτυχῆς
κατὰ μόνας.

Εἰς εἰρήνῃν γελόεντος κόσμου
μὲ κυλίουν ξεφύρου πτερά
καὶ ὡς ἄδυντον φῶς ἡ χαρὰ
ἀνατέλλει ἐμπρὸς μου.

Β'.

Ἀπὸ φλοίσβους καὶ ρόχθους κυμάτων
πλάττω ἕψμα γελώσης ψυχῆς
καὶ τονίζω μολπὰς εὐνχεῖς
γαλαῶν ἰνδαμάτων.

Νηριτίδων πλειὰς φευγαλέων
εἰς λευκοὺς μὲ λικνίζει ἀφρούς
καὶ εἰς κόλπους μ' ὄθει δροσεροῦς
σμαραγδίνων σπιλαίων.

Μεγαρόν μου εὐρὺ ὡς τὸ χάος
καὶ ἡ θάλασσα εἶναι κ' ἡ γῆ
καὶ ρευβώδης ροφῶ ἐν σιγῇ
ἠδονῆν δειννάως.

Γ'.

Ἄργυρᾷ χρυσοπόρφυρα νέφη
περιπλέουν εἰς ἕψην ἐκεῖ
καὶ τὸ φέγγος αὐτὸ τὸ γλυκὺ
τὴν γαλήνῃν μου στέφει.

Ἀπὸ πύρινον αἰγλῆν ἀκτίων
πτερὰ πλάττω λαμπύσης ψυχῆς
καὶ πετῶμαι μ' αὐτὰ εὐτυχῆς
ἐπ' ἐκείνων.

Ἀπὸ ρόδινα χεῖλη ἀγγέλων
κλέπτα θεῖον, γλυκὺν ἀσπασμόν
καὶ μὲ θεῖον γαλήνης παλμῶν
ἀτεινίζω τὸ μέλλον.

Δ'.

Ἀπὸ πύρινον αἰγλῆν ἀκτίων
πτερὰ πλάττω σκιρτώσης ψυχῆς
κ' εἰς σωρείαν πετῶ εὐτυχῆς
νεφελῶν σασιφειρίων.

Κ' εἰς κρηπίδας χρυσᾶς τοῦ αἰθέρος,
εἰς πεδία φωτὸς ἀχανῆ
τὴν ψυχὴν μου μὲ φῶς στεφανοῖ
ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἔσως! . . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Πολλοί αναφέρονται παραδόσεις περί της γενεακής διαδεδομένης ταύτης συνηθείας: ούχ η-τον άγνωστον παραμένει εισέτι ποῦ· ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς καὶ πῶθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα poisson d' Avril.

Πρὸ τινων ἐτῶν ὑπῆρχεν ἐν Παρισίαις παρά τὸν ναὸν τῆς Notre-Dame μία γηραιά προσωπικότης· περὶ αὐτὸν παρήρχοντο αἱ γενεαὶ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἀλλ' ἐκεῖνος διετηρεῖτο ὀρθός. Παράδοξοι φῆμαι ἐκυκλοφόρουσιν περὶ αὐτοῦ· ἔζη, ἔλεγον, ἀπὸ χιλίων ἐτῶν καὶ πλέον χωρὶς νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ. Εἰς μάτην οἱ Παρισίοι πλανόδιοι μικρέμποροι ἐζήτησαν περὶ αὐτὸν τὰ ὠραιότερα ζαχαρωτὰ καὶ τὰ εὐχυσμότερά των λιχνεύματα· αὐτὸς ἔμενε πάντοτε ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος μὲ τὸ ἴδιον ἀπλανὲς καὶ ἀόριστον βλέμμα, χωρὶς μία πτυχή τοῦ μανδύου του νὰ κινήθῃ ποτε.

Ἡ καταγωγὴ τοῦ ἠγγονεῖο ἐντελῶς· ἦτο ἄρα γε ὁ Ἐρμῆς ἢ ὁ Ἀσκληπιὸς ἢ θεὸς τις τῶν Τερμόνων; ἦτο ὁ ἅγιος Χριστόφορος ἢ ἡ ἁγία Γενεθίφρα; Οὐδὲν ἄλλο ἐγνωρίζον περὶ αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, ἢ ὅτι ἦτο ἐν λίθινον ἀγάλμα ὑπόρειον, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ὀνόμαζον Κύριον Legris ἢ Νηστευτήν. Εὗρον δὲ καὶ μέσον νὰ τὸν χρησιμοποιήσωσι.

Καθ' ἑκάστον ἔτος τὴν πρώτην Ἀπριλίου ἐξέλεγον τοὺς ἀπλοικωτέρους, καὶ μάλιστα χωρικούς μὲν ἐλθόντας ἐκ τοῦ χωρίου των, καὶ τοὺς ἀπέστειλλον εἰς τὴν πλατείαν τῆς Notre-Dame, διὰ νὰ ζητήσουν τὸν κ. Legris.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον οὗτοι ἀπὸ θύρας εἰς θύραν πλανώμενοι προσεπάθουν νὰ εὗρουν τὸν ζητούμενον, οἱ μεμυημένοι, συνηθισμένοι περὶ αὐτὸν, ἐγγέλων, ἐφάναζον, ἔχειροκρότουσιν, ἐνφ' ὅσα θύματα ἤρχοντο τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ὅπως περιπτυχῶσι τὸν ἀπαθῆ καὶ ψυχρὸν Κον Legris.

Περὶ τῆς Πρωταπριλίας ἀναφέρονται καὶ ἀστείότητες, αἱ ὅσαι παρ' ὀλίγον ν' ἀποδῶσιν δόληθραι.

Μίαν ἐσπέραν οἰκοδόμοινα παρακατημένη εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ πολλῶν ξένων τῆς, λαμβάνει ἔσφραγισμένην ἐπιστολήν. Τὴν ἀνοίγει καὶ ἀναγινώσκει... αἰφνης κλονίζεται καὶ πίπτει λιπόθυμος. Σπεύδουσι περὶ αὐτὴν καὶ ἀναγινώσκουσι τὸ ἡμιπεπτυσμένον ἐπιστόλιον. Ἐφερε τὴν ὑπογραφήν ἐνὸς γνωστοῦ ἐμποροῦ κρεάτων καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

Κυρία,

«Ὁ ἀγριοχοῖρος, τὸν ὁποῖον εἶχον τὴν τιμὴν νὰ σὰς πωλήσω, εἶχε δηλητηριασθῆ ὑπὸ κακούργου χειρός. Τυχαίως ἀνεκάλυψα τοῦτο καὶ σπεύδω νὰ σὰς εἰδοποιήσω, ἕπως σὰς διασωθῶ ἀπὸ τρομεροῦ δυστυχήματος.»

Οἱ προσκεκλημένοι παρατηροῦσιν ἀλλήλους ἔντρομοι· πρὸ ὀλίγου εἶχον καταβροχθίσει τὸ ὀλέθριον φαγητόν. Ὀχιωσί θανασίμως, καταλαμβάνονται κυριολεκτικῶς ὑπὸ τρέμου.

Μετὰ μίαν στιγμὴν δεύτερος ἀπεσταλμένος φθάνει κομίζων δεύτερον ἐπιστόλιον. Ἀνοίγουσι τὸν φάκελλον καὶ πίπτει ἐξ αὐτοῦ μικρὸς ἰχθύς. Ἐν δὲ τῇ ἐπιστολῇ, ἡ ὁποία ἦτο ὑπὸ τοῦ ἰδίου προσώπου ὑπογεγραμμένη, ἀναγινώσκουσι:

«Ἡσυχάσατε. Κατὰ τοῦ δηλητηριασμένου ἀγριοχοῖρου τὸ δραστικώτερον ἀντιφάρμακον εἶναι ὁ πρωταπριλιάτικος ἰχθύς».

Παλιούρα.

ΤΟ ΘΡΑΥΣΘΕΝ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ

Ἐπῆρξα κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν ὁ πλέον φιλοπαίγμων παῖς τοῦ κόσμου, ὡς βεβαίως καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, ἥτις ὑπῆρξε μὲν τὸ κυριώτερον θυμὰ μου, ἀλλ' οὐχ ἦττον εὐλογεῖ σήμερον τὰς συνεπείας τῆς ἀταξίας μου. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἤμην φιλοπαίγμων, ἐγνωρίζον ὅμως νὰ ἐκτιμῆσω κατὰ τὴν πραγματικὴν τῆς ἀξίας, τὴν λεπτότητα τῶν χαρακτηριστικῶν, τὴν ἀβρότητα τοῦ προσώπου τῆς καὶ τὴν λευκότητα τῶν τριάκοντα δύο μοργαριτῶν, οἱ ὅποιοι ἐστόλιζον τὸ μεδίαμά της καὶ οὕς συνεχῶς εἰδείκνυν, ἐκτός μόνον ὅταν ζωηρὰ

τινες ἀστείότητες ἐκ μέρους μου προεκάλουν τὴν ὀργὴν καὶ τὰς ἀπαλάς, αἰτινες συνέστειλλον τὰ νὰ κερδίω χεῖρα τῆς. Τότε ἐλάμβανον τὴν τέλμην καὶ τὰς λέγω·

—Ὡ, δὲν εἶσαι διόλου εὐμορφη ἔτσι.

Τοῦτο πολὺ τὴν δυσηρέστει, διότι ἦτο τότεσιν φιλέρεσκος, ὅσον καὶ ὠραία.

Ἄν καὶ κατὰ τέντε ἔτη νεώτερός της, ἐφρόντιζαν πολὺ δι' αὐτήν, διότι ἐλυγίζομην προστασίας της· ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις μὲ πούτους ὀρθολογῶς παρετήρους τοῦ περιτοιοχίζοντα αὐτήν. Διότι ἡ ὠραιότης της ἦτο πλέον γνωστὴ ἐν τῷ προστείφῃ καὶ τοῖς πέριξ, καὶ κατὰ πῶσαν κυριακὴν ἐγένετο συνάθροισις ἰντοπίων, ἥτις δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ ὁ μῆγχιος λατρευτῶν.

Ἡ Ἀντωνιέτα καὶ ἐγὼ ἠγαπήμεθα ἀμοιβαίως μὴ δυνάμενοι νὰ ζήσωμεν ὁ εἰς ἄντι τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἐρίζοντες αἰωνίως, ὠμοσίζομεν κυριολεκτικῶς c'ân ac'ulos μὲ τὴν γάτα.

Ὁρεῖλω τώρα νὰ δηλώσω καὶ ἐν ἐλάττωμα τῆς ἀδελφῆς μου. Ἦτο μίαν δεσπομένην. Κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἐποχὴν ἡ δεσπομένη ἦτο πολὺ ἐξηλωμένη, καίτοι δὲ ἡ παιδεία διέδιδε τὰ φῶτά της, δὲν ἠδυνάθη ὅμως νὰ ἐξαλείψῃ τὸσόν παιδαγωγίαις καὶ ἀβελβταῖς προλήψεις. Τὸ ἐλάττωμά της αὐτὸ ἐπέφερε πολλὰς ἀναστατώσεις εἰς τὴν τράπεζαν. Τὸ ζήτημα τοῦ ἄλατος ἦτο πολὺ σοβαρὸν ὅταν ἐζήτουσιν ἄλας φοβούμενη μήπως ρίψω κόκκους· τινὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐκρυπτε τὴν ἀλατοδόχην μετὰ προσφιλῆς· ἀλλ' ὅσον προσοχὴν καὶ ἂν κατέβαλλε, κατάρθωνα ἐγὼ νὰ ἀνατρέψω τὴν ἀλατοδόχην· ἐκείνη ἄμεισως ἔχυν ὀλίγον πέπερι, τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ ἄλατος, καὶ τότε ἤρχοντο ἔρδεις ἀτελεύτητοι. Ἄλλοτε πάλιν ἐμπαίζων αὐτήν, ἐζήτουσιν ν' ἀποκαλύψω τὴν σκοτεινὴν πύλην τοῦ μέλλοντος περιστρέφω ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν μάχαιράν μου· καὶ ἡ ἀπλή αὐτὴ πράξις, κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἀδελφῆς μου, ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ὅλας τὰς δυστυχίας τοῦ κέσμου εἰς ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειαν, εἰς ζῶα καὶ ἀνθρώπους. Ὅταν δὲ κατὰ τύχην ἡ αἰχμὴ τῆς μαχαιρᾶς ἐσταμάτα ἐμπροσθέν της, τότε ἐπρόφερε διαφόρους προσευχὰς διὰ νὰ ἀπομακρῶνῃ τὸ δεινόν· εἰς τοιαύτας περιστάσεις διηροῦμεθα εἰς δύο πτέρυγας· ἡ μήτηρ μου λαμβάνουσα τὸ μέρος τῆς

ἀδελφῆς μου, ὑπερῆσπιζε τὴν ἀδυναμίαν της, ὁ δὲ πατὴρ μου, γελῶν μετ' ἐμοῦ, εἰρωνεύετο τὰς ιδέας τῶν γυναικῶν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ τὰς διορθώσῃ ἐπιδεικνύων εἰς αὐτὰς πόσον αἱ ιδεαὶ των εἶναι ἀπαθηλαί. Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ πατὴρ μου καταίως θὰ ἤλπιζεν ἄντι τοῦ τελευταίου αποτελεσματικοῦ κτύπου. Ἡ μάλλον ἐπιζωμένη δεσπομένη ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μου ἦτο ἡ τῶν τριῶν λυχνιῶν. Τρεῖς λυχνίαι εἰς ἐν δωματίον! Ἐπρεπε κατόπιν νὰ ἐτοιμασθῶμεν διὰ νὰ ἴδωμεν ὅλους τοὺς κερανοῦς· ἐπιπίπτοντας ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας ἢ ἐπὶ τῶν τῶν προσφιλῶν μας προσώπων. Ἐδῶ δυστυχῶς ἐπαίζον τὸν ρόλο μου, διότι εἰς τὸ δωματίον ἔνθα συνοθροῦζόμεθα τὸ ἐσπέρας, μὴ μόνον ὑπῆρχε λυχνία· ἀλλὰ τὸ κατάρθωνον ἐπίσης διὰ τῆς προσθήκης ἐνὸς κηροπήγιου. Ὅταν ἡ Ἀντωνιέτα παρὰ τὸ ἀλεξίφωτον ἀπασχολημένη ἔραπτε καὶ ἡ μήτηρ μου μετὰ τῆς μικρᾶς λυχνίας ἠτοίμαζε τὸ δειπνον, ἐκωφελοῦμενος εἴς· περιστάσεως, προὔφρασιζομην τότε ὅτι θὰ λάβω τι ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωματίον, ἦναπτον τὸ κηροπήγιον καὶ κατόπιν ἤρχοντο νὰ φλυαρῶ, μέχρις ὅτου ἡ ἀδελφὴ μου, ἀντιλαμπρῶνόμενὸν τοῦ παιγνιδίου, ἐπέπιπτεν ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἐκείνου φωτός, τὸ ἔσθινε μὲ φέσημα ἰκανὸν νὰ στρέψῃ τὰς πτέρυγας ἀνεμομύλου, ἐνφ' ἐγὼ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐγγέλων μανιωδῶς. Δὲν θὰ λησμονήσω μίαν ἀπάτην, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀντωνιέτα δυσκόλως μὲ συνεχώρησε διότι ἦτο ἐκ προμελέτης. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ πατρὸς μου εἶχον προσκαλέσει εἰς γεῦμα τοὺς συγγενεῖς, τῶν ὁποίων ἡ κατοικία δὲν ἀπέειχε πολὺ τῆς ἰδικῆς μας. Ἡμεθα ὄλοι 12. Ἀν ἡμεθα 14, ἔλεγον, ἠδυνάμην τοὺλάχιστον νὰ ἐλπίσω ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν θὰ ἔλειπε, τοῦτο πολὺ θὰ μὲ νύχαρταί· ἀλλ' ἡ περίστασις αὐτὴ ποτὲ δὲν παρουσιάσθη.

Μία διαβολικὴ ἰδέα διεπέρασε τότε τὸν νοῦν μου, νὰ προσεκάλουν ἕνα ἀκόμη συναιτημένον ὡς δέκατον τρίτον. Εἶχον φίλον τινὰ δυνάμενον νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀστείότητα, καὶ ἰδιαιτέρως ἐζήτησα ἀπὸ τὸν πατέρα μου τὴν ἀδειαν τῆς παρουσίας αὐτοῦ· τὸ παρεδίχθη χωρὶς νὰ ἐναντιωθῇ.

Ἡ ἐπίσημος ἡμέρα ἔφθασεν· οἱ προσκεκλημένοι ἐπιθυμοῦντες νὰ μετᾶσχουν τῆς χαρμᾶς αὐτοῦ ταύτης ἑορτῆς, ἔφθασαν εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν· οὐδεὶς ἔλειπεν. Εἶχον παρεγγεῖλει τὸν φίλον μου

νά μή ἔλθῃ ἔνωρίς διὰ τὴν παρατηρηθῆ ἢ παρουσία του κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν. Οὗτος ὑπέκουσεν εἰς τὰς συμβουλὰς μου καὶ ἔφθασεν ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν οἱ πρόσκεινται μένοι ἐλάμβανον τὰς θέσεις των εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡ Ἀντωνέτα, δροσερὰ ὡς ἄνθος, παρετήρει τοὺς συνδαιτυμόνας· αἶφνης ἰδοῦσα τὸν φίλον μου ἐξέπλῳγῃ καὶ εἶπε·

— Κύριε Βίκτωρ, τί ζητεῖτε ἐδῶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥρην;

— Ἔρχομαι νὰ πράξω ὅ,τι καὶ εἰ ἄλλοι.

— Ἀλλὰ ποῖος σὰς προσεκάλεσεν;

— Δὲν συνειθίζω νὰ τρώγω εἰς συνανατροφήν ἀπρόκλητος, ἀπήντησεν ὁ φίλος μου.

Τότε ὁ πατήρ μου ἐνθυμηθείς, εἶπεν.

— Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐγὼ ἐπέτρεψα νὰ ἔλθῃ.

— Τῆς θὰ ἤμεθα. 13 σὸ τραπεζῆ, εἶπεν ἡ τέτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἐνταυτῷ.

— Δεκατρεῖς! ἐπανελάθον δυσαναχαιτούσαι γυναικὲς τινές.

— Τί μίγα δυστύχημα!—εἶπεν ἀνὴρ τις, εἶναι καλλίτερον νὰ ἤμεθα δεκατρεῖς παρὰ δεκατέσσαρες, διότι τὸ μερίδιόν μου θὰ εἶναι περισσύτερον.

— Διὰ νὰ μὴν ἤμεθα δεκατρεῖς καὶ τὴν θεῖαν Ροζαλίαν δὲν προσεκαλέσαμεν, ἡ ὁποία πολὺ θὰ δυσχερῆσθῃ διὰ τοῦτο.

Ἡ Ἀντωνέτα μοὶ ἔρριπεν ὄργιλν βλέμματα. Ἀπὸ τὸν θυμὸν της ἦτο κατέρυθος ὡς τὴν ταινίαν, ἡ ὁποία ἐστόλιζε τὸ ἐνδύμα της. Ἀπέφυγον τὰ βλέμματά της, διότι καὶ ὅλα ἐκείνα τὰ καταβεβλημένα πρόσωπα δὲν ἔβλεπον τὸ ἀτίτειον ὡς τὸ εἶχον φαντασθῆ· προσεπάθουν λοιπὸν νὰ ἐπανορθώσω, εἰ δυνατόν τὸ κκκὸν, ἐζήτουν μέσον τι, ὅταν ἡ Ἀντωνέτα εἶπεν.

— Μὲ συγχωρεῖτε δὲν θὰ παρκαθῆται εἰς τὴν τράπεζαν.

— Δὲν πιστεύω εἰς τὰς προλήψεις, ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόσκεινταιμένω.

— Τί τὰ θέλετε, ἑμοσμίσει μία γρῖα ἐξαδέλφη, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς.—Ἐπὶ τέλους ὑπέλαθε δυσχερῆσθῆ; ὁ πατήρ μου, δὲν πρέπει νὰ ἦτο τὸσον ἐπίμονος. —Πάτερ, τῷ εἶπον, ἐπεμβαίνων, μὴ φέρεσθε τὸσον αἰσθηρὸς εἰς τὴν ἑορτήν σας. Ἄφετε ἐμὲ νὰ τὸ ἐπανορθώσω. Ὁ Βίκτωρ καὶ ἐγὼ θὰ καθήσωμεν εἰς τὴν ἀπέ-

ναντι μικρὸν τράπεζαν. Σὰς βεβαίω ὅτι θὰ γενεματίσωμεν πολὺ καλλίτερον.

Εἶναι ἐξαιρετός ἡ ἰδέα, ἐφώνησαν ὅλοι αἱ γυναικὲς καὶ τοιούτῳ τρόπῳ ἐπράξαμεν.

Τὴν ἐπαύριον βλέπων τὴν ἀγαπητὴν μου Ἀντωνέταν οὐβαρῶς δυσχερῆστικὴν, προσεπάθουν νὰ δικαιολογηθῶ.

— Ἰδέ, τῇ ἔλεγον μὲ ἐπιπλήττεις πάντοτε διὰ τὰς πράξεις μου, αἱ ὅποιαι, ὡς λέγετε, θὰ μας φέρουν δυστυχίαι, καὶ ποτὲ δὲν ἔχομεν τοιαύτας· μάς ὑπολογίζουν τοὺς πλέον εὐτυχεῖς τοῦ τύπου.

— Ἐγὼ ὑπομονῆν, θὰ ἔλθουν ὅλοι μαζῇ, ἀπάντησεν ἐκείνη.

— Οἱ φόβοι σου εἶναι ἀνυπόστατοι· πῶς εἶναι δυνατόν ἄλλας ριφθῆν ἐπὶ τῆς τραπέζης νὰ ἔχη ἰδιότητα τινὰ ἐπὶ τῶν γεγονότων;

— Εἶναι μία προσέβηθαιμ, ὅτι δυστύχημά τι μέλλει νὰ γένη.

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν ἤξευρες τί λέγετε; Δὲν βλέπω παρὰ ὅτι μέχρι σήμερον αἱ πραγμαθῆσεις σου αὐταὶ δὲν μάς ἐπέφερον τίποτε καὶ ἀνωρελῶς τυραννεῖσαι.

Αὐτὴ ἡ λογικὴ μου δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν καταπεισθῇ, καὶ διὰ νὰ ἐπανελάθωμιν εἰς τὴν ἰδίαν ἐπαυρῆ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐμπαιζὼν αὐτήν.

Ἐπερλυττόμην ὅμως διὰ μεγαλειτέρην κωμῆθαι, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν δὲν ὑπέβη ἔνοχος· δὲν ἦτο ἐκ προμελέτης. Ἡμεῖραν τινὰ ἐπιστρέφωμιν ἐκ τοῦ περιπάτου τὴν εὐρὴν ἐπιδομένην εἰς μίαν διασκεδάσιν ὅλως παράδοξον. Εἶχε θέσει τὸν μικρὸν καθρέπτην ἔμπροσθεν τῆς Chypete (αὐτὴ ἦτο γαλῆ, τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπε ἡ Ἀντωνέτα.) Αὐτὴ ἐξεπλήσιστο· βλέπουσα ἐν τῷ κατόπτρῳ πλησιάζον ζῶον, τὸ ὅποιον τὸσον πολὺ τῇ ὁμοιάζε· ἡ ἐκπληξὴς ὅμως τῆς Chypete δὲν ἤργησε νὰ μεταβληθῇ εἰς δυσἀρέσκειαν· ἐπλησίασε λοιπὸν εἰς τὸν καθρέπτην μὲ τὴν ῥάχιν ἀνασηκωμένην καὶ τὸν μύστακα ἀνωρῆμενον διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν λόγον τῆς ἀδιακριτοῦ παρουσίας τοῦ ἀγνώστου τούτου ζῴου, καὶ προχωρήσασα ἔξεσε μὲ θυμὸν τοὺς ὄφθαλμοὺς, ἀλλὰ μετ' ἐκπλήξου· βλέπει ὅτι καὶ ἡ ἐν τῷ κατόπτρῳ γαλῆ ἐπραττε τὸ ἴδιον καὶ ἔμεινεν ἔντρομος. Τοῦτο πολὺ διασκεδάζε τὴν Ἀντωνέταν, τὴν ὁποίαν παρεῆλθον· ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀκίαν· τότε μοὶ ἐπήλ-

θεν ἡ ἰδέα νὰ τὴν ἀστείωθῶ καὶ πάλιν ῥίπταν μίαν σφαῖραν ἀπὸ caoucheoue, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Chypete διὰ νὰ ἴδῃ τὸν φόβον, ὃς θὰ ἐπροξένοιεν εἰς τὴν κυρίαν της, καὶ λαβῶν τὴν σφαῖραν ἐσκόπευσα κελῶς καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Ἡ σφαῖρα ἐφθασεν εἰς τὸ μέσον τοῦ καθρέπτου, μὲ ἐν κήδημα ἡ γαλῆ εὐρέθη κατὰ γῆς καὶ ἡ ἀδελφὴ μοὶ ρίξασα κραυγὴν τρόμου ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ δαπέδου ὁ καθρέπτης θραυσθείς εἰς μύρια τεμάχια. Τὰῦτα γίνοντο ἐντὸς λεπτοῦ. Ἐγὼ δὲ ἰδὼν τὸ γεγονός· ἐλυπήθην ἐκ βῆθους ψυχῆς καὶ μὲ διέφυγε κραυγὴ.

— Ἀχ, θεὸ μου! δὲν τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες.

Αὐταὶ αἱ λέξεις μὲ ἐρανέρωσαν εἰς τὴν ἀδελφὴν μου, ἥτις ἐνόησε τὰ πάντα.

Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖόν μοι ἔρριψε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, μεστὸν θυμοῦ, περιφρονήσεως καὶ μίσους.

— Δὲν θὰ με συγχωρήσῃ ποτὲ, ἔλεγον. Αἶφνης ἐνεθυμήθην ὅτι ὁ καθρέπτης θραυσθείς κατὰ τοὺς δεισιδαιμόνας ἐνὶ καίσις οἰωσίς, προγγέλλων φροσερὰ τὴν κατατροφήν.

— Ἐπὶ τέλους εἶσαι ἀνυπόφορος ἀνεκράζει καὶ μὴ χάνουσα καιρὸν διὰ νὰ συναῆξῃ τὰ συντριφθέντα τεμάχια, ἐζήτησε τοῦ δωματίου λέγουσα·—θὰ τὸ εἶπω τῆς μαμάς νὰ σὲ διορθώτῃ!

Ποτὲ δὲν τὴν εἶδον εἰς τοιαύτην ταραχὴν· ἐγένετο καταπόρφυρος ἐξ ὄργης, οἱ ὄφθαλμοὶ γαλακοὶ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν μεστοὶ δακρῶν, καὶ διπυθῆθη εἰς γειτονικὴν τινὰ οἰκίαν, ἐνθα κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην εὐρίσκειτο ἡ μήτηρ μας. Ἐγὼ δὲ μὲ φόβον καὶ τῶσιν σκευδατοῦ ἐνταυτῷ τὴν ἔβλεπον χωροῦσαν πρὸς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν. Τί θὰ ἔλεγον ἄρα γὰρ ἡ μήτηρ μου διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην πράξιν! διελογιζόμενη μετὰ λύπης πόσας ἐνοχλήσεις μέχρι τοῦδε ἐπροξένησα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου. Αἶφνης εἶδον ἐρχομένην ἀμαζαν· τὴν σφρηγῶντων ἵππων της τοὺς χαλινούς· ἐκράτει νεαρὸς ἀνὴρ. Ἡ Ἀντωνέτα τότε ἔβαινεν ἐν μέσῳ ὁδοῦ· ἐν τῇ παραφορᾷ της δὲν εἶδεν οὔτε ἤκουσε τὴν ἐρχομένην ἀμαζαν· δυστύχημά τι θὰ ἐπήρκετο ἀναμφιβόλως· ἀλλ' αἶφνης ὁ νεὸς ἔσυρε μὲ δύναμιν τοὺς χαλινούς καὶ κατῶρθε νὰ σταματήσῃ τὸν ἵππον. Ἦτο καιρὸς· τὸ ζῶον εὐρίσκειτο εἰς ἀπίστατον ἐνὸς βηματος ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς μου καὶ

θὰ τὴν ἔρριπτε κατὰ γῆς. Ἐνοήσασα τοῦτο ἡ Ἀντωνέτα ἐρριξε κραυγὴν φρίκης, ὃ δὲ ἀνὴρ πλησιάζας αὐτήν, ἐζήτησεν εὐγενῶς συγγνώμην. Ὁμιλῶν παρετήρει ἐπισταμένως αὐτήν, καὶ διὰ συγκεκαυμένης καὶ γλυκείας φωνῆς τὴν ἠρώτησε τί ἔχει καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ φανῇ χρήσιμος. Αὐτὴ ἐν ἀμυχανίᾳ καὶ ἐρυθρίῳσῃ ἐφθόρυσεν·

— Εἶσθε πολὺ εὐγενῆς, κύριε, ἀλλ' ἐλθῶς δὲν δύνασθε νὰ μὲ ὠφελητετε εἰς τίποτε... Εἶναι ὁ ἀδελφός μου, ὅστις...

— Ὅστις σὰς ἐθύμωσεν, εἶπεν ὁ νεανίας ἀποτελειῶν τὴν φράσιν της· οὗτος ἐνὶ γενικῶς ὁ ρόλος τῶν ἀδελφῶν.

Ἡ Ἀντωνέτα τὸν παρετήρησε μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς, διότι τὴν εἶδεν εἰς τὸσον ἀτημέλητον κατάστασιν καὶ ἐν ταραχῇ πνεύματος καὶ μὴ δυναμένη πλέον ν' ἀπαντήσῃ, ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν διακοπήν τοῦ περιπάτου του, εὐχαριστοῦσα αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἐπιδαφλευθίᾳ αὐτῇ βοηθείᾳ, καὶ διπυθῆθη οὐχὶ πλέον εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν, ἀλλ' εἰς τὴν ἰδικὴν μας. Διὰ αὐτὴν ἡ συνάντησις μετέβαλε τὴν προτέρην ἀπόρρητον της δὲν μὲ τὸ ἐνεπιστάθη ποτὲ. Ὁ νεαρὸς ἀνὴρ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀμαζῆς του, ἐπροχώρει βραδέως στρέφωμιν ἵνα ἴδῃ τὴν ἀδελφὴν μου, ἔως ὅτου αὐτὴ ἐξηφανίσθη τῶν βλεμμάτων μου. Μετ' ὀλίγον ἡ Ἀντωνέτα καταπραυνῶνται ἀνέλαθε τὴν προτέρην της γαλήνην. Μήπω; τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι θὰ ἐγένετο θῆμα δυστυχῆματος; Ἐνθαρρυνθείς ὀλίγον ἀνέμενον, τὴν ἐκάνετον τῆς μαμάς.

Αὐτὴ μαθοῦσα τὰ διατρέξεντα μὲ ἐπέπληξεν αὐστηρῶς· ἐγὼ ὑπέμεινον στοικῶς, ἐνοῶν τὸ λάθος μου. Ἡ προφανὴς ἀνησυχία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας παρεδίδοτο ἡ ἀδελφὴ μου, πολὺ μὲ ἔθλιβεν. Εὐτυχῶς αἱ κακὰ ἰντυπώσεις βαθμῶδον παρήρχοντο. Ἄλλ' εὐτυχία τις ἐπέηλθεν. Ὁ νεαρὸς ἀνὴρ, ὅστις τὸσον γενναίως ἠδυνήθη νὰ συγκαταστήσῃ τὸν ἵππον, ἐφανίσθη τὴν ἐπαύριον τὸν ἐπανεῖδον καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας καὶ παρετήρουν τὴν Ἀντωνέταν ἀποδίδουσαν τὸν χαιρετισμὸν διὰ χαριστέτης ὑποκλίσεως τῆς ἐκνήθης τῆς κεφαλῆς. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ἑνα σχεδὸν μῆνα. Ἀδυνατὸν νὰ σὰς διηγηθῶ λεπτομερῶς τὸ μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον ἔλαθε γένεσιν

μόνον ἐκ γνωριμίας ἐπισυμβάσης τόσοσ παραδόξως Ἄρκει μόνον νά μάθητε, ὅτι μετὰ ἐν ἔτος ἡ Ἄντωνιάτα ἐγένετο σύζυγος τοῦ σωτήρος τῆς, τόσοσ πλουσίω ὅσον καί προσφιλοῦς. Ὅλωσ ἀνέλπιστος τοιούτου γάμου, ἐξαφανίσας ριζικῶσ τὰς δαισιδαμονίας τῆς, τὰς ὅποιασ ὅλασ ὁμοῦ ἔστειλε εἰς τὸν διάβολον, ὅστις τὰς ἐδημιούργησε βεβίως πρόσ τυραννία ὄλων τῶν γυναικῶν. Κκι τῶρα ὅταν γίνεταί λόγος περὶ συντριβέντος καθρέπτου,

— Τοῦτο ἐπιφέρει εὐτυχία, λέγει, δεικνύουσα τοῦσ τριακοντα δύο μαργαρίτασ τῆσ καί διηγείται πῶσ διὰ συντριβέντα καθρέπτην ἐξῆλθε τῆσ οἰκίας τῆσ, καί ἐμελλε νά καταπατηθῆ ὑπ' ἀμάξῆσ, ὅτε ἐσώθη ὑπ' ἐκείνου, ὅστις ἐγένετο καί σύζυγός τῆσ.

— Ἄν ὁ καθρέπτης δὲν συντριβέτο, θά ἔμενον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καί ἡ εὐτυχία θά διήρχετο πρό τῆσ θόρυβου μου χωρὶς νά τὴν σταματήσῃ κανεὶς εἰς τὸν δρόμον τῆσ.
Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ δύνμαι ἐκτοτε νά ρίπω ἄλασ καί πέπει ἐν ἀνέσει, περιστρέφωσ τὴν μάχαιράν μου, ἀνάπτωσ τρεῖσ λυχνιάσ εἰς ἐν δωμάτιον, προσκαλῶσ δεκατρεῖσ συνδαιτυμόνασ, καί μεταβάλλωσ εἰς χίλια τεμάχια ὄλουσ τοῦσ καθρέπτασ τῆσ οἰκίας μου. Ἄλλ' ὅλαι αὐταί αἰ ἀστυτίτατεσ, δὲν εἶχον πλέον τὸ διασκεδαστικόν, ἀφοῦ ἔπαυσαν πλέον νά παραζαλιζοῦσ τὴν ἀδελφόν μου, καί ἀπηλλάχθησ τῶν ἐπιπληξέων τῆσ, ἀφοῦ παρεδέχθησαν ὅλοι ὅτι καί οἱ φιλοπαύγμονεσ προσεινοῦν ἐν ὅτε κκτὶ τὸ καλόν.

Μελοποιημένη Φωτιάδου

(Κατὰ μετάφρασιν)

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Προξυλαξίς ἀπὸ τῆσ πυρκαϊῆσ

Τὸ πῦρ, τὸ ἀπαραίτητον τοῦτο εἰς τὴν ζωὴν στοιχεῖον, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κλέψας, κατόρθωσε νά χρησιμοποιήσῃ τοσοῦτον ἐπιφελῶσ καί ὡσ μέσον θερμάνωσ καί ὡσ δύνωμιν κινητήριον καί εἰς ἀνορθώτους ἄλλασ χρεῖασ, ἀποβαίνει δυστυχῶσ ἐν ὅτε ἀλιθῆσ μάλιστα τῆσ ἀνθρωπότητῆσ καί καταστροφῶσ περιουσιῶν ὁλοκληρῶν. Καθ' ἐκείτην περιστάμεθα μάρτυρεσ τοιούτων καταστροφῶν, αἵτινεσ ἀπογυμνοῦσι καί ἀφίνουσιν ἀνοστήουσ τόσοσ πτωχὰσ οἰκονομείασ, καί τὸ χερίστον καί ἀνθρώπινα πολ

λάκιεσ ἀφθιμοῦσι θύματα. Πρὸσ ἐπανόρθωσιν τῶν ἀπροσδοκῆτων τούτων καταστροφῶν συντελοῦσι βεβίως κατὰ μέγα μέρος τὰ ὑπὸ τῆσ προνοίας ἐπιβαλλόμενα μέτρα, τ. ἔ. ἡ διὰ τῶν ασφαλιστικῶν ἑταιριῶν ἐξασφάλισι τῶν οἰκηθῶν καί ἐπίπλωσ ἀναντητήτωσ ὁμοῦ τὸ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν κλλιστοσ καί προτιμητέον εἶναι ἡ πρόληψι τῶν πυρκαϊῶν, αἵτινεσ εἰς οὐδὲν ἄλλο ἢ εἰς ἀπλὴν ἀποσείαν ὡσ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀρεῖονται.

Ἐπιμένουσ καθῆκον τῆσ οἰκοδομικῆσ ἀπαραίτητον εἶναι νά προσέχῃ καί εἰς τοῦσ ὑπερέτασ δὲ συνιστᾷ μεγίστην προσοχὴν περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸσ καί ὅλα τῶν λυχνῶν, ἐκ τῶν ὁποῶν τὰ πλεῖστα δυστυχήματα προέρχονται.

Ἰδιαίτερα λοιπὸν ἐπιβλεψῆσ ἀπαιτεῖται διὰ τὸσ λυχνιάσ τόσοσ εἰς τὴν χρῆσιν ὅσον καί εἰς τὴν προπαρασκευῆν αὐτῶν.

1 Ἡ ἀποθήκη τῆσ λυχνιάσ, ὅπου τίθεται τὸ πετρέλαιον, πρέπει νά ᾖναι ἐκ μεταλλῶν στερεῶσ προσκολλημένωσ κατὰ τὰσ διαφόρουσ ἐνώσεισ, οὐχὶ δὲ εἰς ὕλου ἢ ἀλλῆσ εὐθραύτουσ ὕλησ.

2 Δὲν πρέπει νά ὑπάρχῃ ἄλλο ἀνεῖμα, διὰ τοῦτοῦσ νά εἰσερχέται ἀήρ εἰς τὴν ἀποθήκην τὸ πῦρ πετρελαίου πληρὸν τοῦ σωλῶντῆ τῆσ θρυαλλίδοσ.

3 Ἡ μηχανὴ τῆσ λυχνιάσ πρέπει νά στερεώνηται καλῶσ ἐπὶ τῆσ ἀποθήκῆσ.

4 Ὅλαι αἰ ὀλυνιαί καί ἰδίωσ αἰ μὴ κρεμαστοί, ἀλλ' ἐπὶ τῆσ τραπέζῆσ τίθόμενα, πρέπει νά ἔχωσι πλατεῖον καί βαρεῖαν τὴν βάσιν, οὕτωσ ὅστε νά μὴ ἀνατρέπονται εὐκῶσ.

5 Ἡ θρυαλλίς πρέπει νά ἐκλέγηται μαλακῆ, νά πληροῦ δὲ ἀκριβῶσ τὴν δι' αὐτὴν προωρισμένωσ σωλῶνα, χωρὶς ν' ἀφήνῃ ἐν αὐτῷ κενὸν οὔτε νά πιέζεται ἐν ὅτε αὐτοῦ.

6 Ἡ θρυαλλίς πρέπει ν' ἀνασώτηται συσπῆξι καί πρὶν ἡ τεβῆ ἐν ὅτε τῆσ λυχνιάσ νά ξηραίνηται καλῶσ ἐπὶ τοῦ πυρὸσ καί ἔπειτα νά βοθῆται εἰς τὸ πετρέλαιον.

7 Οὐδέποτε πρέπει νά χύνωμεν εἰς τὴν λυχνίαν πετρέλαιον, ἐνῶ αὐτὴ εἶναι ἀνημμένη.

8 Ἡ λυχνία πρέπει νά διατηρῆται καθαρώτατῃ, καί νά σπυγγίηται ἐπιμελῶσ, ἵνα μὴ μὲνῃ ἐπ' αὐτῆσ καί ἡ ἐλαχίστη σταχθὸν πετρελαίου τὸ δὲ κεκαυμένωσ μέρος τῆσ θρυαλλίδοσ τακτικῶσ καθ' ἐκάστην ν' ἀφαιρῆται.

9 Ὅταν ἀναβῆῃ ἡ λυχνία, πρέπει πρῶτα νά σπρέψωμεν τὴν θρυαλλίδα πρὸσ τὰ κάτω καί εἶτα βαθυμῶσ νά τὴν ἀνυψώωμεν.

10 Εἰς τὰσ μὴ στερεὰσ λυχνιάσ οὐδέποτε πρέπει ν' ἀφίνωμεν τὴν θρυαλλίδα καταθεσασμένην, διότι τοῦτο δύναται νά ἐπιφέρῃ ἀφριδοῦν ἀναφῆξιν καί διάρρηξιν τῆσ ἀποθήκῆσ τοῦ πετρελαίου.

11 Διὰ νά σθύνωμεν τὰσ λυχνιάσ, αἰ ὅποιασ στερεῶνται, τῆσ πρόσ τοῦτο συσκευῆσ, πρέπει νά καταθεθῶσ ὀλίγον τὴν θρυαλλίδα καί ἔπειτα νά φουσῶμεν ἰσχυρῶσ ἐκ τοῦ ἀνω ἀέρου τοῦ ὕλουσ σωλῶντῆ, οὐδέποτε δὲ κάτω.

12 Αἰ ἀποθήκαί τῶν λυχνῶν πρέπει νά πλύνωται συσπῆξι, ἵνα ἀφαιρῆται ἡ μένωσα ὀπιοσθίμη τοῦ πετρελαίου νά πληθύνεται δὲ μόνον ἀφ' οὔ καλῶσ ξηρανῶσ.

13 Τὰ δοχεῖα κα' αἰ φάλαί τοῦ πετρελαίου πρέπει νά διατηρῶνται καθαρώτατα καί καλῶσ κεκλεισμένα νά εὐρίσκονται δὲ πάντοτε μακρὴν τὸν πυρὸσ πρόσ ἀποφυγῆ ἀναφῆξεωσ.

14 Τὰσ λυχνιάσ ὀφείλωμεν νά καθαρῶωμεν καί προετοιμάζωμεν πάντοτε ἐν καιρῷ ἡμέρασ — καί εἶναι μάλιστα τοῦτο ἐν τῶν πρῶτῶν οἰκιακῶν ἔργωσ — οὐδέποτε δὲ ν' ἀνεβάλλωμεν τὸ ἔργον τοῦτο μέχρι τῆσ νικτῆσ, ὅποτε ἡ προσέγγισι τοῦ πετρελαίου εἰς ἀνημμένωσ πῦρ ἢ ἀλλῆ τι μι κκτὶ ἀπροσῆα δύναται νά ἐπιφέρῃ τὰ μάλλον δυσχερέτα ἀποτελέσματα.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ Ἰούλιοσ Βέρν. Ὁ Ἰούλιοσ Βέρν ἀπέθανεν. Αἰ ἐρημερίδεσ ἀνέγραψαν τὴν θάνατον τοῦ ὡσ ἐπιστημονικοῦ προφήτου τοῦ αἰῶνὸσ μου. Καί τῶν ὄντι Ὁ Ἰούλιοσ Βέρν ὑπῆρξεν ὁ εὐχολογῆτοσ τῶν προφητῶν, ἐπειδὴ ἠτύχησε νά ἴδῃ πληροῦμένωσ τὰ πλεῖστα τῶν προφητῶν του. Θεωρῶ ταπεινωτικῶν διὰ τὸσ ἀναχωρῆσασ τῆσ Βοσπορίδοσ νά εἰπω εἰς αὐτοῦ: τίσ ὑπέβλεπεν Ὁ Ἰούλιοσ Βέρν. Ὅλοι τὴν ἐγνωρίσαν Ὅλοι ἀνεγνώσμεν τὰ μαγευτικὰ μυθιστορημάτα του, δι' ὧν τόσοσ ἐγνώριζε νά τέπη, νά διδάσκη καί νά ἐμπνέη. Τὰ ὑποβίβηκα, ἡ ὀλιγοήμεροσ περιπέδεια τῆσ γῆσ, τὰ μακρὰ βολῆσ τηλεβόλα, ὡσ καί αὐτοῦ δ' ἀνεῦ σύμματος τηλεγράφου, εἶχον προαναγγελεθῆ ὑπὸ τοῦ μεγάλου τοῦτου πνεύματου πρὶν ἡ συλληθῆ εἰσὶ τῆ ἰδέα τίσ ἐφευρέσει αὐτῶν. Ὁ ἑκάτοσ ἐνωτοσ αἰὼν θά ἰδομῆται ἄνευ ὑπερβολῆσ αἰὼν τοῦ Ἰουλίωσ Βέρν. Τίσ οἶδεν; ἴσωσ καί αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆσ ἀεροπορίας λυθῆ διὰ τοῦ βαρυτέρου τοῦ ἀέρου, ὅπερ μετὰ τσοσῆτησ περ ἰθίηωσ ὑποστίχεται Ὁ Ἰούλιοσ Βέρν. Οἱ τόμοι, οὗσ συνέγραψεν ὁ χαλκέντεροσ οὔτοσ συγγραφεὺσ, ὑπερβαίνουσι τοῦσ ἑκατόν. Πολλὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ μένουσιν ἀνεκῶτα καί πλεῖστα ἡμιτελῆ ἢ ἔσχεδιασμένα. Μεγάλη ἡ ἀπόλαυσι.

Αἰ πρόβλεψαι. Μέγρι τινὸσ ἐπιστοιέτω ὅτι τὰ τραπέζικὰ ἔργαματα ἐπενοήθησαν κατὰ τὸν 18' μ. χ. αἰῶνα ὑπὸ ἑβραίων καί ἰταλῶν ἀργυρομισθῶν χιρῆ εἰς τὴν ἐξέυρεσι, τῆσ συναλλαγματικῆσ. Οἱ τραπέζικαί τῶν ἀρχαίων ἑλληνων καί οἱ ἀργυρομισθῶν τῶν βυζαντινῶν οὐδέπωσ ἠργολοῦντο περὶ τραπέζικῶν ὑποθέσεωσ κατὰ τὴν σημερινὴν ἐκδοχὴν τῆσ ἐκροσάκειωσ. Οἱ χιρῆσ ἦντο ὁ καθηγητῆσ Hilprecht ἐκ τῶν ἐν Βαβυλῶν ἀνοσκαρῶν αὐτοῦ ἐπιστήθη ὅτι ἡ ὑπαρξι τῶν τραπέζικῶν δέν νά ἀναχθῆ εἰς τὴν μάλλον ἀπογεμικροσμένην ἀρχαιότητα. Κατὰ τὰσ ἀνοσκαρῆσ τοῦ ναῦ τοῦ Βῆλου ὁ καθηγητῆσ οὗτοσ ἀνεκάλυψε τὰ ἄργετα ὄσω τραπέζικῶν, ὧν ἡ μία τοῦ ἰδίου μ. χ. αἰῶνοσ καί ἡ ἕτέρα τοῦ πέμπτου. Αἰ τραπέζικα αὐταί ἐφευρέθησ ἀεβ-

Καί ταῦτα μὲν εἶναι τὰ κυριότερα σημεῖα περὶ τὴν χρῆσιν τῶν λυχνῶν, εἰς τὰ ὅποια ὀφείλει ἡ οἰκοδομικὴ νά ἐφοσῆ τὴν σύνοιον αὐτῆσ προσοχὴν καί μέριμναν.

Ἐάν ὅμοι μὲθ' ὅλα ταῦτα συμμῆθ' αἰφῶνι ἐκρήξει πυρὸσ ἐν τινὶ οἰκίᾳ, ἀπαραίτητον εἶναι νά γνωρίζωμεν τὸ πρῶτον πρὸσ κατὰθεσιν αὐτοῦ.

Περὶ τοῦτο δ' ἀκριβῶσ, ὅπερ θεωροῦμεν ἴαν ἐνδιαφερόν δὲ πᾶσαν οἰκονομείαν, θά πραγματοποιῶμεν ἐν τῷ ἐπομένω.

Ἄγαθία Α. Πρεβεζιῶτου.

ρωτάτασ ἐπιμερήσει, ἀντήλλαξον ἡ ἐδάνεικον χρήματα ἐπὶ κατοβολῆ χρωμαζῶμεν μὲ σεβαστῶν ἐπιτόκων 20 τοῖσ ἑκατόν. Ἐνωεῖται δὲ τὰ ἔγγραφα ἴσαν πλῆθυνα, ἀνευρέθησαν δὲ τοιαῦτα φερῶντα τὰσ σφαγῆδοσ τῶν συμμολομένων ὡσ καί τῶν μαρτυρῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸσ ἀνέρχεται πολλοῦσ μέρησ τῶν τράκωντα!

Τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτοσ. Ὁ ἐνωκῶνται βεβαίωσ ὁ ἀνεγνώσται τῆσ Βοσπορίδοσ τὴν πολυκροτον ἱστορίαν, ἡν ἐξήγειρεν ἄρθρον τὸ δημοσιευθέν ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῆσ, διῶ δ' οὐ συγγραφῆσ αὐτοῦ ἀπικνωεῖτο τὸν ἔρωτα. Δὲν ἐληγημῶθησαν ἐπίσοσ ὅτι ἡ Διὸ Πρεβεζιῶτου ἔσχε τὴν τελευταίαν λέξιν ὑπερασπιζομένη τὸ αἰσθημα τοῦτο, ὅπερ κατ' αὐτὴν δέν νά ἀποτικῆ τῶν μόνων ἀρρηκτοσ δεσμῶν τοῦ γάμου. Καί ἔωσ ἐδῶ ὅλα ὑποθέσει καί θεωρίαι. Ἄλλ' ὅταν σηκῶνεται ἐξῆρξεν ἕνα, γνημοσῆτησ — νιμοσῆτησ d' occasion ἐκφυγῶν ἀπὸ τὰ παρασκήνια, ἡ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν — καί ἀπαιτεῖ μὲ τὰ σωστά του νά ἐπιβῆλῃ τὸν ἔρωτα διὰ τοῦ νόμου εἰς τοῦσ συζύγουσ, τότε . . . Αἰ μὴ γελᾷτε, ἡ μάλλον γελᾷσατε: καθὲν ἡ σῆψυρα καί ἡ γελοιογραφία πέρνου καί δίδου ἐκεἰ εἰς τοῦσ Παρισίωσ εἰς βέρουσ τοῦ ταλαπῆδου κ. Βεγνιῶν. Πιστεύω μάλιστα ὅτι καί Διὸ Πρεβεζιῶτου θά ἐγέλωνται αὐτὴν τὴν φράσιν.

Παρρηγορητικόν. Τὸ γνωστοῦν γαλλικῶν περιδικῶν «Πολιτικὰ καί φιλολογικὰ χρονικὰ ἀπέκτιψε τὴν 1 παρελόντοσ Ἰανουαρίωσ τὸν ἑκατοστόν χιλιεστοῦν συνδραμητῆν του. 100000 συνδραμητά! Ἰδοῦ ἀριθμὸσ ὅστις ἡμπορεῖ νά κἀμῃ κἀμένα νά ρεμβῆσῃ. Ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ ταῦτη ἡ διελθούσα τοῦ περιδικῶν διωργάνωσιν ἐπῆρτην ἐν ἧ προσεκάλειεν ἀνεκῆρετοσ ἀπαντασ τοῦσ συνδραμητάσ. Ἐνωεῖται ὅτι δὲν προσήλθον ὅλοι. Ἄλλα: οὐ μόνον ἡ αἰθουσα τοῦ Σποτινιουαί, ἐν ἧ ἐβῆθη ἡ ἐρτῆ ἀλλὰ καί αὐτῆ ἡ πόλι τῶν Παρισίων θά τὸ ἐφερον σκόρρα. Ἡ ἐρτῆ διεξήχθη ἐπιτυχῆστικα. Τὸ πρόγραμμα ἦτο ἐξῆρωσ ὄρωλον καί ἐξετελέσθη τῆ συνδρομῆσ οὐ μόνον τῶν ἐξοχωτέρων παρισίων καί

Ένων καλλιτεχνών, αλλά και ποιητά και συγγραφείς ά- νηλθον επί της ακτηγής απαγγέλλαντες διάφορα προϊόντα της μόσης των.

Ο θενόκερωσ. Έγυθιτέ ποτε κρέας του θινόκερω : "Οχι ; Ούτ' έγώ, ούτε κανείς άλλος εν Βοσπόρην. 'Αλλ' ούχ ούτως έχει και εν 'Αμερικη. 'Εν Νέα-Γόρκη εδόθη πρό- τιμος γεύμα επίσημον, ούτινος τὸ μεσηυ ἐπλήρωσε τὸ πα- χυδέρμιον τυύτο. Φαίνεται όμως οτι τὸ κρέας αὐτοῦ εἶνε πολὺ δύσπεπτον, καθὸτι πρὶν ἢ οἱ προσκεκλημένοι φθάσουν εἰς τὰ ἐπιδόρπια κατελήφθησαν ὑπὸ γαστραλγίας.

Ἀστρονομία. Ἀνεκαλύθη νέος δορυφόρος τοῦ Διός, ε- βδομος τὸν ἀριθμὸν. Κατὰ τοὺς ἀστρονόμους ὁ νέος οὗτος δο- ρυφόρος τυγχάνει ἐκ τῶν σημαντικωτέρων σωμάτων τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.

Ἡ χιών εν Ἰνδίας. Διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ ἐνός ἤδη αἰῶνος ἔπεσε χιών εν ταῖς εὐρειαῖς κλιμαῖς τοῦ Ἰνδοσταν. Τὸ φαινόμενον ἐπέπλησε τρέμον και φόβον τοῦ ἰθαγενέως, οἷτινες εὐεώρησαν αὐτὸ ὡς ἐναρξιν ἐκαταλοῦσης θεομηγ'ας.

Ἡρακλῆς Γ. Πίντζας.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Διορισμός. Δία ἀρμένως ἀναγράφωμεν τὸν διορισμὸν τοῦ νέως ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου τοῦ ἐσωτερικοῦ τύπου ἐνδοξοτάτου Μιχαήλ-Βέη εἰς τὴν ἐπιζήλον θέσιν δι- στυθοῦ τοῦ πολιτικοῦ τμήματος τοῦ νομοῦ Θεσσαλονίκης. Οἱ διορισμοὶ οὗτοι ἀποτελῶν τιμητικὴν διάκρισιν πᾶνυ ἐ- παφῶς παρεχομένην εἰς τὸν διακεκριμ. νον τοῦτον πολιτικὸν ὑπαλλήλον, ὅστις, ἐγκυκλοπαδικώτατος τὴν μόρφωσιν και εἰδημῶν πολλῶν ξένων γλωσσῶν, πλείστας δὲ συνειῶν κοινο- νικὰς ἀράτας, και τῶν ἐνταῦθα κύκλων κατέκτησε τὰς ἀμε- ριστους συμπαθείας και τὴν πλήρη ἐκτίμησιν εν τῇ ἐνα- στήσει τῶν λογοκριτικῶν αὐτοῦ καθήκοντων, και εν τῷ νέῳ αὐτοῦ σταθμῷ ἀναμφίβολον οτι θὰ ἔχη τελείαν τὴν εὐ- δοκίμωσιν και γενικὴν τὴν ἐκτίμησιν και ἀγάπην.

Τῷ Ἐνδ. Ἐ. Μιχαήλ-Βέη συγγαίροντες ἀπὸ καρφίας ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τιμῆ, εὐχόμεθα ὅπως τύχη και τῶν ἀνωτάτων.

Ἀρραβῶνες. Μετὰ χαρῆς ἀνεγγέλλομεν τοῦς ἄρτι τε- λεσθέντας ἀρραβῶνας τῶν κ. Σπ. Τίτου, υιοῦ τοῦ ἴδαν γνωστοῦ φαρμακικῶς κ. Τίτου, μετὰ τῆς καλῆς καγαθῆς δεσποικίδος Αἰκατερίνης Ψαροῦ. Συγγαίροντες ἀπὸ μέσης καρφίας, ἐπευχόμεθα αὐτοῖς ταχύν και ὑπὸ μωρίων ρῶδων χαρῆς και εὐχαιμονίας ἐσπεριζόμενον τὸν ὁμιλιόν.

Παυλάκης ἐφέντης Οἰκονομίδης. Μετὰ πολλῆς τῆς λύπης ἀναγράφωμεν τὸν ἄωρον θάνατον τοῦ πᾶνυ εὐφῆμως εν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινοῖα γνωστοῦ Παυλάκη ἐφέντη Οἰκο- μίδου, ἀδελφοῦ τοῦ συναδέλφου κ. Γ. Οἰκονομίδου ἀρχισυν- τάκτου τῆς «Κοσταντανινοῦπόλεως». Οἱ μακαρίτης, κα- ταγόμενος ἐξ Ἰωαννίνων, ὑπῆρξεν ἰσχυρὸς κοινωνικὸς πα- ράγων, δράσας δοκιμώτατα ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὡς ἐφορος τῶν Σχολῶν Γαλατῆ, οἷτινες ἐπὶ τῷ θνήκτιῳ αὐτοῦ, δι- καιον φόρον τιμῆς ἀποτίνοῦσαι, διέκοψαν τὰ μαθήματα. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐτελέσθη μετὰ δημοτελείας, ἢ ἦτο ἄξις ὁ ἐν σφραγίστῃ εἶν ἡλικίᾳ ἀρ' ἡμῶν μεταστῆς χρησησε και ἐντι- μος ἀνήρ, ὅστις ἀπῆλθε τῆς γενικῆς ἐκτιμῆσεως και τῶν ἀμεριστων συμπαθειῶν τῆς κοινοῖας. Συλλυποῦόμεθα ἀπὸ καρφίας τῷ ἀδελφῷ τῷ μεταστῆτος κ. Γ. Οἰκονομίδου, εὐχόμεθα γαλήνην τὸν ὕπνον του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀάσσον Κορυτσῆς. Ἐγόμεν ὅπ' ὄφιν τὸ ταυζῆδον τῆς τῆς ἐτησίου λογοδοσίας τῆς Ἐφορίας τοῦ ἐν Κορυτσῆ Ἀάσ- σου, ἧτοι τῆς αὐτοῦ ἐξευούσης Ἀδελφότητος τῆς ἐπι- πιστευμένης τὴν διαχείρισιν τοῦ κινωτικοῦ γρήματος τοῦ προσωρισμένου ὑπὲρ τῶν σχολῶν. Ἐκ ταύτης καταρτίζεται ἀρ' ἐνός μὲν ἡ λελογισμένη και ἐπωφελῆς διαχείρισις τῶν ἀξιοτίμων ἐφόρων, ἀρ' ἑτέρου δὲ τὰ ἐπωφελῆστατα μέτρα τὰ κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος ὅπ' αὐτῶν ληφθέντα πρὸς αὐξήσιν τοῦ κινωτικοῦ γρήματος και διευκόλυνσιν τῆς σχολικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τοὺς ἀπόρους, δι' ἃ πᾶντα εἰσὶν ἄξιοι θερμοτάτων ἐπαίνων και συγγαρητηρίων οἱ τὴν ἐφο- ρίαν ἀποτελοῦντες κ' κ. Ἀθαν. Β. Παπᾶ, Μιχ. Γ. Αἰσῆος και Σπυρ. Ι. Κωστούρης.

Νευρολογικὴ και Ψυχιατρικὴ ἐπιθεωρήσεως. Μηνη- αἶον ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν Σ. Βλαδισαῶνυ νευ- ρολόγου και ψυχιάτρου. Ἐν Ἀθήναις. Πλήρης λαμπρῆς και ἐξῆως ἐνδιαφερούσης ἐπιστημονικῆς ὕλης ἐξεδόθη τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ λαμπροῦ και τὰ μέγιστα τῶν Ἑλ- ληρικῆν ἐπιστημῶν τιμῶντος περιοδικοῦ τούτου.

Περιοδικὸν Ἐσπερος. Πλήρης πικιλίας και ταρπῆς ὕ- λης ἐξεδόθη ὑπὸ νέαν μορφήν, ἀρχομένου τοῦ Β'. αὐτοῦ ἔτους, τὸ περιοδικὸν ὁ Ἐσπερος, πλουτισθὲν και δι' ὠραίων εἰκόνων και ὑποσχόμενον πολλὰ δῶρα εἰς τοὺς συνδρομητάς του. Ἐπευχόμεθα αὐτῷ πλήρη ἐπιτυχῶν και μακροβιό- τητα.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Οἱ ἀσπένης. — Δὲν εἰζήσω, ἰατρε, τί ἔχω; τόσοι συναδέλφοι σοι; δὲν εἰμπορέσαν νά με κάμουν τίποτε. — Ἐννοῖα σας, θὰ τὸ μάθωμε· θὰ μᾶς; τὴ δειξῆ ἡ νε- κροφίλι. — !!!

Ἀνδρόγονον πρόκειται νά εἰέλθῃ διὰ Ξυλῆνης σαθρῆς γε- φύρας, εὐρισκόμενης ἀνωθεν βιαιῶν ποταμοῦ· ὁ δὲ ἀνήρ λέγει εἰς τὴν γυναικί του· — Πέρας αὐ πρώτα, γυναικᾶ μου, διὰ νά ἰδῶ ἂν βασιστῇ τὸ γεφύρι.

ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΟΥ

ΔΙ' ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ἡμερολόγιον τοῦ 1905. Ἔτος θ'ον.

Ἐξήλθεν ἄρτι τῶν πιστηρίων τὸ 7ον ἔτος τοῦ ὑπὸ τῶν διευθυντῶν τῆς Βοσπορίδος ἐκδομένου φιλολογικῶ, και εικογενειακοῦ ἡμερολογίου, αἱ «Ἀναμνήσεις». Τὸ ἡμερο- λόγιον τοῦτο, τὸ μόνον ἐν Ἀνάτολῇ βιβλίον, ὅπερ ἀριμετῆ κατά χιλιάδας τοῦς συνδρομητὰς και ἀναγνώστας, ἀπὸ ἐ- τῶν ἤδη κατέκτησε τὴν ἐπιδοκιμασίαν και ἐκτίμησιν τοῦ δημογενοῦς δημοσίου χάρις εἰς τὴν πλοσίαν και λαμ- πρᾶν ἔλθην, ἣν ἐκίστους συγκεντροῦ.

Ὅθεν και ἐρέτο; δὲν ὑστεροῦσιν εἰς τὰς 250 περίπου σε- λίδας αὐτοῦ οὔτε αἱ πολλαὶ ἄξιαι μελέται και πραγματεῖαι κοινωνικαῖ τε και ἐπιστημονικαῖ, οὔτε τὰ χαριέστατα διη- γήματα, οὔτε αἱ ὠραῖαι ποιήσεις, οὔτε τὸ πλῆθος τῶν εδτραπέλων, ὑπογεγραμ. ἐνα ἄπαντα ὑπὸ διακριτῶν και ἀνεγνωρισμένων καλεμῶν, τῶν τε ἐν Ἀθήναις, τῶν ἐν- ταῦθα και τῶν ἄπανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ λογίων και συνο- δεύομενα ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων.

Ἡ ἔκδοσις ἐγένετο εἰς δύο κατηγορίας· ἡτοι εἰς τὴν πολυτιμῆ και εἰς τὴν κοινῆν, περιεχούσας ἀμφοτέρας,

χαρτόδετα μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου και χρυσόδετα τεύχη, ἔτινα πάντα διακρίνει ἔκτακτος τυπογραφικὴ και καλλιτεχνικὴ φιλοκαλία.

Αἱ Ἀναμνήσεις τοῦ 1905 εὐρισκόμεναι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Βοσπορίδος τιμῶνται:

τῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως	ἐνταῦθα.	
ἄδειον γρ.	5	
καλλιτ. χαρτόδ.	8	
χρυσόδ.	12	
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.		
ἄδειον γρ.	6	
καλλιτ. χαρτόδ.	9	
χρυσόδ.	13	
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ		
ἄδειον φρ.	4 1/2	
καλλιτ.	2	
χρυσόδ.	3	
τῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως		
ἄδειον ἐνταῦθα	γρ. ἀργ.	10
» ἐν ταῖς ἐπαρχ.	»	11
» ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ.	χρ.	3
καλλιτ. χαρτόδ. ἐνταῦθα	γρ. ἀργ.	15
» » ἐν ταῖς ἐπαρχ.	»	19
» » ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ.		4
χρυσόδετον ἐνταῦθα	γρ. ἀρ.	20
» ἐν ταῖς ἐπαρχ.	»	21
» ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ.		5

ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
(ΠΑΠΥΡΟΣ)

συλλογὴ ποιημάτων τυχόντων τοῦ θαφνίνου στεφᾶ- νου ἐν τῷ κατὰ Μάιον 1902 κρηθέντι ποιητικῷ διαγωνισματι τοῦ ἐν κηρόρη Πανωνικοῦ Συλλόγου. Τὸ τεῦχος καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένον ἐν Ἀθήναις και φέρων ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τὴν εἰκόνα τῆς ποιητρίας αὐτοῦ, ἀπερωθῆν δι' εἰς τὴν εὐγενεστάτην Δαδ Χιονίαν, τιμᾶται ἐνταῦθα ἄδειον γρ. 5
» καλλιτεχν. »
» χρυσόδετον » 12
ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἄδειον » 6
» καλλιτεχν. » 9
» χρυσόδετον » 13
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἄδειον φρ. χρ 4 1/2
» καλλιτεχν. » 2
» χρυσόδετον » 3

Εὐρισκόμενα μόνον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Βοσπορίδος·
Τόπ. ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ και Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΔΟΥ
Κορυσοῦ-Ἰάν ἀριθ. 3